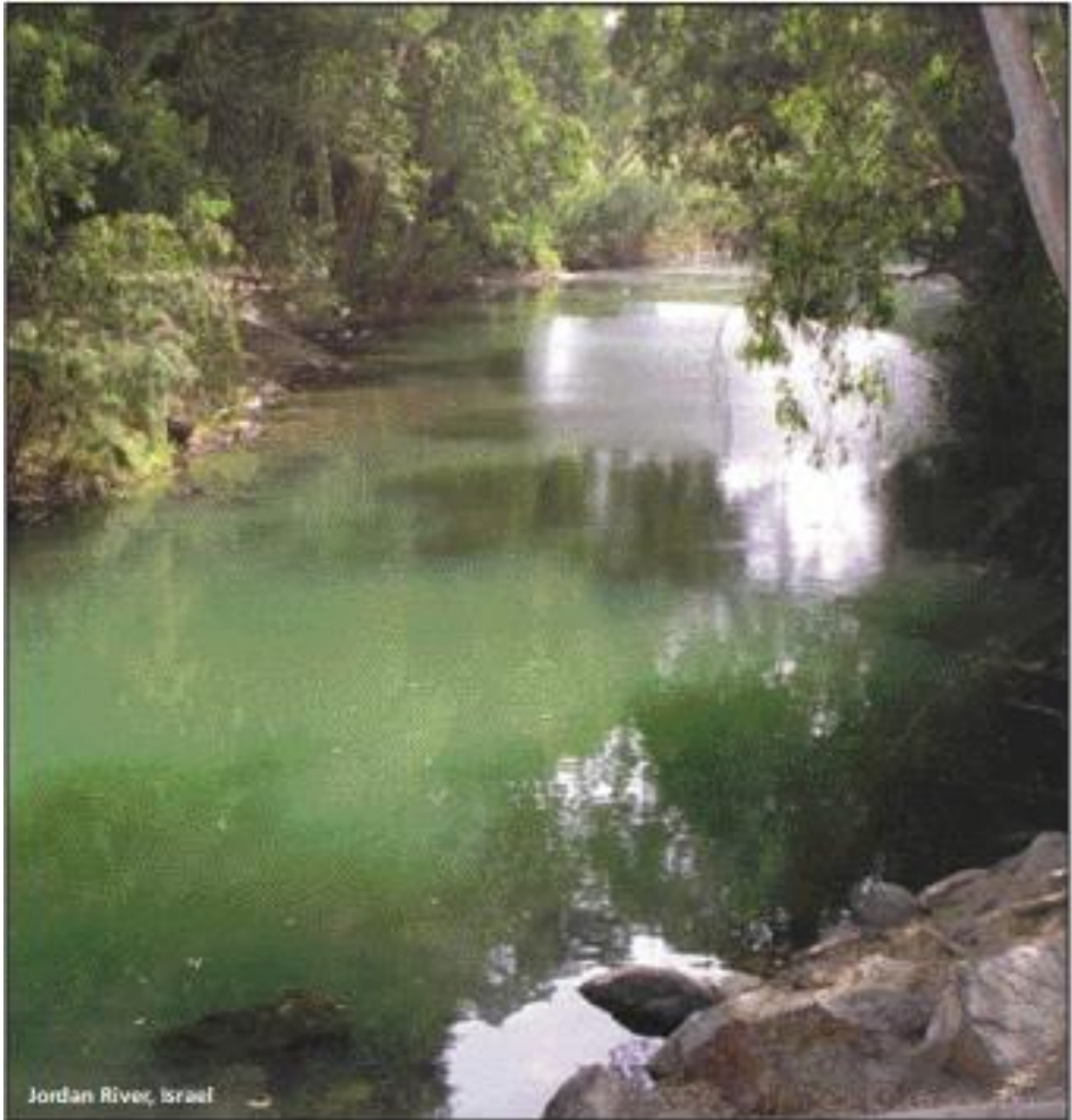


หลักสูตรการศึกษาพระคัมภีร์
การกลับใจเป็นคริสเตียนคืออะไร?



บทที่ 8

การกลับใจเป็นคริสเตียนคืออะไร?

การกลับใจใหม่หมายความว่าอย่างไร ในช่วงกลางของศตวรรษที่ 20

ผู้คนหลายร้อยล้านคนได้เปลี่ยนใจทางการเมืองไปสู่วิถีชีวิตที่เชื่อว่าไม่มีพระเจ้าซึ่งส่งเสริมโดยพรรคคอมมิวนิสต์

การยอมรับอย่างกว้างขวางและการเปลี่ยนไปสู่อุดมคติทางสังคมและการเมืองของลัทธิคอมมิวนิสต์ทำให้เป็นระบบความเชื่อที่ทรงพลังที่สุดระบบหนึ่งในประวัติศาสตร์

แต่การเปลี่ยนมาใช้ระบบความเชื่อนั้นทำให้ผู้คนออกห่างจากพระเจ้าแทนที่จะดึงพวกเขามาหาพระองค์

สิ่งนี้ควรสอนบทเรียนแก่เรา: ไม่ใช่ทุกการกลับใจใหม่ที่ได้รับการคล้อยจากพระเจ้า

ผู้สนับสนุนอุดมการณ์ ปรัชญา

และศาสนาเกือบทั้งหมดอย่างกระตือรือร้นมักจะพยายามเปลี่ยนผู้อื่นให้เปลี่ยนวิถีคิดของตนเอง

ความปรารถนาที่จะเปลี่ยนผู้อื่นไปสู่วิถีชีวิตที่แตกต่างอาจเป็นความทะเยอทะยานอันสูงส่ง แต่ใครละที่มีสิทธิ์หรืออำนาจในการตัดสินใจว่าวิถีชีวิตแบบใดดีที่สุด?

สิทธิ์นั้นเป็นของพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้น ในฐานะผู้สร้างของเรา

พระองค์เพียงผู้เดียวที่สามารถกำหนดมาตรฐานที่เราต้องปฏิบัติตามหากเราต้องการอยู่ร่วมกันอย่างสันติและปรองดองกัน

ความมุ่งมั่นของพระเจ้าที่จะเปลี่ยนแปลงธรรมชาติของเรา

พระเจ้าต้องการให้เรากลับใจใหม่เป็นหนึ่งในผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสของพระองค์

พระองค์ทรงประสงค์ให้เราไม่เพียงเรียนรู้แต่ให้ปฏิบัติตามวิถีชีวิตของพระองค์—

มุ่งมั่นอย่างจริงจังและทั่วถึง พระองค์ทรงสัญญาว่าจะช่วยเหลือหากเราเต็มใจทำตามคำแนะนำของพระองค์ โดยทางพระวิญญาณของพระองค์ พระองค์จะประทานกำลังให้เรา “สวมคนใหม่ซึ่ง [ถูกสร้าง] ตามพระเจ้า ในความชอบธรรมที่แท้จริงและความบริสุทธิ์” (เอเฟซัส 4:24 เน้นย้ำตลอด)

จุดประสงค์ของพระองค์คือเปลี่ยนเรา เปลี่ยนเราจากภายใน จากใจ

เมื่อมีคนกล่าวถึงพระเยซูคริสต์ว่าเป็น “ครูที่ดี” เขาตอบว่า “ทำไมท่านถึงเรียกเราว่าเป็นคนดี?

ไม่มีผู้ใดประเสริฐแต่ผู้เดียว นั่นคือพระเจ้า” (มัทธิว 19:16-17)

ประเด็นของเขาคือพระเจ้าเป็นแหล่งเดียวของอุปนิสัยที่ชอบธรรม

ไม่ใช่ว่ามีบางอย่างผิดปกติกับอุปนิสัยของพระองค์เอง

ถ้าเราไม่ได้โดยกำเนิด แล้วเราจะเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้อย่างไร? พระเยซูให้คำตอบดังนี้: “คนที่สบายดีไม่ต้องการหมอ แต่คนป่วย. เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม

แต่มาเพื่อเรียกคนบาปให้กลับใจ” (มาระโก 2:17)

พระคัมภีร์อธิบายว่าเหตุใดมนุษย์จึงต้องการการเยียวยาฝ่ายวิญญาณอย่างมาก นอกจากนี้ยังอธิบายว่าการรักษานั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร
เผยให้เห็นความพยายามของพระเจ้าในการรักษาข้อบกพร่องของคุณลักษณะที่เรามักเรียกว่าเป็นธรรมชาติของมนุษย์ เริ่มต้นด้วยการแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ป่วยทางวิญญาณได้อย่างไร
จบลงด้วยการที่มนุษย์ที่ได้รับการเยียวยาทางวิญญาณได้รับชีวิตนิรันดร์ในฐานะบุตรธิดาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

ในพระคัมภีร์เราพบรายละเอียดเกี่ยวกับความตั้งใจของพระเจ้าที่จะช่วยให้พ้นจากความเจ็บป่วยทางวิญญาณที่รบกวนเราตลอด อธิบายถึงที่มาของปัญหาทางพฤติกรรมและจิตวิญญาณของเรา
มันเปรียบเทียบธรรมชาติอันสูงส่งของพระเจ้ากับธรรมชาติของมนุษย์ของเรา
และอธิบายถึงแผนการของพระองค์ที่จะเปลี่ยนเจตคติพื้นฐานที่สุดบางอย่างของเราและการตอบสนองต่อสถานการณ์ในชีวิตประจำวันของชีวิต สิ่งนี้เผยให้เห็นถึงพันธะสัญญาของพระเจ้า—ที่แสดงออกใน “คำสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่” ของพระองค์—ที่จะทำให้เรา “มีส่วนในธรรมชาติอันสูงส่ง” (2 เปโตร 1:4)

ปัจจัยสำคัญสองประการกำหนดสิ่งที่ผิดธรรมชาติของมนุษย์
ประการแรกคือความอ่อนแอพื้นฐานที่มีอยู่ในร่างกายและจิตใจของเรา
ความคิดและอารมณ์ของเราเชื่อมโยงโดยตรงกับแรงกระตุ้นและความปรารถนาทางเนื้อหนังของเรา
เราเกิดมาพร้อมกับพวกเขา
แต่เราเกิดมาพร้อมกับทั้งความรู้และอำนาจในการจัดการกับสิ่งเหล่านี้อย่างเหมาะสม

ประการที่สอง
แรงกระตุ้นและความปรารถนาตามธรรมชาติของเรามักได้รับผลกระทบและแม้แต่ถูกควบคุมโดยแรงกดดันจากภายนอก อิทธิพลที่ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้นจากหลายแหล่ง—ครอบครัว การศึกษา การพักผ่อนหย่อนใจ วัฒนธรรม และจิตวิญญาณ เป็นต้น แต่มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน:
พวกเขาปล่อยวางสัญชาตญาณและความปรารถนาพื้นฐานของเรา

บิดามารดาของเราสามารถสอนความรู้ทางวิญญาณที่มีค่าแก่เรา
โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากความเข้าใจของพวกเขาอยู่บนพื้นฐานของมาตรฐานและค่านิยมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ
แต่มีเพียงผู้สร้างของเราเท่านั้นที่สามารถให้พลังแก่เราในการจัดการความคิดและทัศนคติของเราอย่างถูกต้อง และต่อต้านการล่อลวงที่โจมตีเรา ดังนั้น
กระบวนการกลายเป็นคนชอบธรรมจึงเป็นกระบวนการอัศจรรย์ที่ต้องมีการแทรกแซงโดยตรงและแข็งขันจากพระเจ้า

ประการแรก พระองค์ทรงเรียกเราโดยเปิดใจให้เข้าใจพระคัมภีร์
จากนั้นพระองค์จะทรงเริ่มเปลี่ยนชีวิตของเรา—

หากเราเต็มใจตอบรับการเรียกของพระองค์และร่วมมือกับพระองค์

การแปลงคืออะไร?

การแปลงคำที่เราใช้ในวงการศาสนาทุกวันนี้มักหมายถึงการยอมรับระบบความเชื่อทางศาสนา
แต่ความหมายพื้นฐานในพระคัมภีร์คือ “การหันกลับ”—โดยปกติแล้วคือการหันไปหาพระเจ้า

คำเตือน

ดังที่เราแนะนำในบทที่แล้ว เราสนับสนุนให้คุณค้นหาในพระคัมภีร์ของคุณเอง
พระคัมภีร์อ้างอิงทั้งหมดที่กล่าวถึงแต่ไม่ได้ยกมาโดยตรงในบทเรียนนี้ เรารวมไว้เพื่อประโยชน์ของคุณ
เพื่อเพิ่มความเข้าใจในหัวข้อที่สำคัญนี้

คุณยังสามารถเพิ่มพูนความเข้าใจของคุณโดยค้นหาข้ออ้างอิงพระคัมภีร์ที่อ้างในบทเรียน
สิ่งนี้จะช่วยให้คุณสร้างนิสัยในการเรียนรู้ว่าแต่ละข้อใช้ในบริบทดั้งเดิมอย่างไร
หากคุณมีคำถามที่ไม่มีคำตอบใน

บทเรียน คุณสามารถติดต่อเราได้ทั้งทางอีเมลหรือระบบไปรษณีย์
พนักงานของเราจะพยายามอย่างเต็มที่เพื่อตอบคำถามเหล่านี้

แน่นอนว่าสิ่งนี้ทำให้เกิดคำถามสำคัญ: เราหันหลังให้กับอะไรเมื่อเราหันไปหาพระเจ้า
เราทิ้งอะไรไว้เมื่อเรากลับใจใหม่? หรืออีกนัยหนึ่ง ทำไมเราต้องกลับใจใหม่
อะไรทำให้เราแตกต่างจากพระเจ้าตั้งแต่แรก?

อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะให้คำตอบแก่เราว่า “ดูเถิด
พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์มิได้สั้นลงซึ่งจะช่วยให้ออดไม่ได้ หรือพระกรรม(หุ)หนักจนไม่ได้ยิน
แต่ความชั่วช้าของเจ้าได้แยกเจ้าออกจากพระเจ้าของเจ้า
และบาปของเจ้าได้ซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากเจ้า เพื่อพระองค์จะไม่ทรงได้ยิน” (อิสยาห์ 59:1-2)
อัครสาวกยอห์นกล่าวเสริมว่า “ถ้าเราบอกว่าเราไม่มีบาป แสดงว่าเราหลอกตัวเอง .” (1 ยอห์น 1:8)
ในการรับพรและความช่วยเหลืออื่นๆ จากพระเจ้าเป็นเจ้า เราต้องหันไปหาพระองค์—
สำนึกและหันกลับจากบาปของเรา

พระเยซูทรงมอบหมายอัครทูตเปาโลให้ไปหาคนต่างชาติและ “เปิดตาของพวกเขา
เพื่อเปลี่ยนพวกเขาจากความมืดเป็นความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า
เพื่อพวกเขาจะได้รับการอภัยบาปและรับมรดกในหมู่ผู้ที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ โดยความเชื่อในเรา”
(กิจการ 26:18)

คำแนะนำของพระคริสต์ที่ประทานแก่เปาโลทำให้เรามีโครงร่างโดยสังเขปว่าเพิ่มผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสเข้าสู่ร่างกายฝ่ายวิญญาณของพระองค์อย่างไร ซึ่งก็คือ “คริสตจักรของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 1:2) ผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสใหม่แต่ละคนต้องหันเหจากทางของซาตานโดยหันไปทางของพระเจ้า แต่แต่ละคนต้องยอมรับและตอบสนองต่อข้อกำหนดและเงื่อนไขของพระเจ้าเพื่อการอภัยบาป

ในบทเรียนนี้ เราจะตรวจสอบกระบวนการที่ชีวิตเราจะหันไปหาพระเจ้าได้—กระบวนการของการกลับใจใหม่ เราจะเรียนรู้ว่าเปโตรหมายถึงอะไรเมื่อเขาเตือนเพื่อนร่วมชาติของเขาว่า “เพราะฉะนั้นจงกลับใจใหม่และกลับใจใหม่ เพื่อบาปของเจ้าจะถูกลบล้าง .” (กิจการ 3:19) เราตรวจสอบว่าผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสใหม่สามารถเปลี่ยนจากชีวิตแห่งบาปมาเป็นผู้ใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ได้อย่างไร โดยเริ่มด้วยการกลับใจ

บาปคืออะไร?

ตลอดหลักสูตรนี้ เราเห็นว่าพระเจ้าทรงอธิบายว่าบาปคืออะไร แต่ตอนนี้เราจะเห็นว่าพระคัมภีร์ทำให้เรามองเห็นความบาปได้กว้างกว่าที่เราเคยเจอ ดังนั้นเราจึงเริ่มบทเรียนนี้โดยพิจารณาแง่มุมของความบาปที่กล่าวถึงบ่อยที่สุดในพระคัมภีร์ ในขณะเดียวกัน เราจะเรียนรู้ว่าทำไมเราจึงทำบาปเพื่อที่เราจะเข้าใจความจำเป็นของกระบวนการกลับใจใหม่ได้ดีขึ้น จากนั้นเราจะดำเนินการในแง่มุมอื่นๆ ของการกลับใจ บัพติศมา และการเปลี่ยนใจเลื่อมใส

คัมภีร์ไบเบิลนิยามความบาปในรูปแบบที่ตรงที่สุดอย่างไร?

“ใครก็ตามที่ทำบาปก็ทำผิดกฎด้วย และบาปก็คือการทำผิดกฎ” (1 ยอห์น 3:4)

กฎของพระเจ้ากำหนดความแตกต่างระหว่างถูกและผิด ระหว่างบาปและความชอบธรรม ดังที่เปาโลอธิบายว่า “โดยธรรมบัญญัติ ความรู้เรื่องบาป” (โรม 3:20)

อะไรคือแก่นแท้ของกฎหมายของพระเจ้า?

“และ [พระเจ้า] ได้เขียนไว้บนแผ่นจารึก . .

พระบัญญัติสิบประการซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ท่านบนภูเขาจากท่ามกลางไฟในวันชุมนุมนั้น และพระเยโฮวาห์ประทานสิ่งเหล่านี้แก่ [โมเสส]” (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:4)

คำสั่งทั้งหมดของพระคัมภีร์และกฎอื่น ๆ อิงตามหลักการที่มีอยู่ในบัญญัติสิบประการ—
และบัญญัติสิบประการขึ้นอยู่กับความรักสองด้านที่สะท้อนถึงพระลักษณะของพระเจ้า (มัทธิว 22:37-40;
เปรียบเทียบ 1 ยอห์น 4:8 16; โรม 13:9-10)

บาปคือพฤติกรรมที่ไม่แสดงความรักต่อพระเจ้าหรือต่อเพื่อนบ้านของเรา
มันทำร้ายคนอื่นรวมทั้งตัวเราเองด้วย ทำลายความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

(หากต้องการคำอธิบายที่ครบถ้วนยิ่งขึ้นเกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดจากการฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าผู้
เป็นเจ้า และประโยชน์ที่เราได้รับจากการรักษาพระบัญญัติ โปรดอย่าลืมขอรับหนังสือ บัญญัติสิบประการ
ฟรี)

เราต้องทำอะไรก่อนจึงจะกลับใจใหม่?

“... ถ้าคนอธรรมหันกลับจากบาปทั้งหมดที่เขาได้กระทำไป รักษากฎเกณฑ์ทั้งหมดของเรา
และทำสิ่งที่ถูกต้องและถูกต้อง เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน .” (เอเสเคียล 18:21)

ในการกลับใจใหม่—เพื่อละทิ้งบาปและรับการให้อภัยจากพระเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์—
เราต้องหยุดละเมิดกฎของพระองค์และเริ่มพัฒนานิสัยแห่งความชอบธรรมผ่านการเชื่อฟังกฎเหล่านั้น
“หนึ่ง เมื่อเรากล่าวแก่คนอธรรมว่า ‘เจ้าจะต้องตายแน่’

ถ้าเขาหันกลับจากบาปและทำสิ่งที่ถูกต้องและชอบธรรม ถ้าคนอธรรมคืนของประกัน คืนของที่เขาขโมยมา
และดำเนินตามกฎเกณฑ์ เขาจะมีชีวิตอยู่แน่นอน; เขาจะไม่ตาย

บาปของเขาซึ่งเขาได้กระทำจะไม่ถูกจดจำไว้สำหรับโทษเขา เขาได้ทำในสิ่งที่ชอบธรรมและชอบธรรม
เขาจะมีชีวิตอยู่แน่นอน” (เอเสเคียล 33:14-16)

บาปแผ่กว้างแค่ไหน?

“ดังที่เขียนไว้ว่า ‘ไม่มีคนชอบธรรม ไม่มีเลย ไม่มีสักคนเดียว ไม่มีผู้ใดเข้าใจ
ไม่มีสักคนที่แสวงหาพระเจ้า พวกเขาหันเหไปหมดแล้ว พวกเขากลายเป็นคนไร้ประโยชน์
ไม่มีสักคนเดียวที่ทำได้ ไม่มีสักคนเดียว’” (โรม 3:10-12; เปรียบเทียบข้อ 23)

พระคัมภีร์บอกเราว่าเราทุกคนยอมจำนนต่อตัณหาและความเห็นแก่ตัวตามธรรมชาติของมนุษย์และได้ล
ะเมิดกฎของพระเจ้า

ลองมาพิจารณาว่าพระคัมภีร์บรรยายแง่มุมต่างๆ ของบาปอย่างไร และในขณะเดียวกันก็อธิบายว่าเหตุใดเราจึงทำบาป

บาปบางอย่างถูกจัดจำได้ง่ายกว่าบาปอื่นๆ หรือไม่?

“การกระทำตามธรรมชาติที่เป็นบาปนั้นชัดเจน: การผิดศีลธรรมทางเพศ การไม่บริสุทธิ์ และการมีนเมา; รูปเคารพและเวทมนตร์; ความเกลียดชัง ความไม่ลงรอยกัน ความริษยา ความเดือดดาล ความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัว ความแตกแยก ผักฝ้าย และความอิจฉาริษยา ความมีนเมา ความคลั่งไคล้และอื่น ๆ

ฉันขอเตือนคุณอย่างที่เคยทำมาก่อนว่าผู้ที่ดำเนินชีวิตเช่นนี้จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก” (กาลาเทีย 5:19-21)

เกือบทุกคนเข้าใจว่าพฤติกรรมก้าวร้าวอู้อาจไม่เป็นมิตร และเอาแต่ใจตัวเองนั้นเป็นอันตราย แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะเห็นแหล่งที่มาของพฤติกรรมดังกล่าวอย่างชัดเจน ดังนั้น บางแง่มุมของบาปจึงไม่ชัดเจนเหมือนกับที่เปาโลอธิบายให้ชาวกาลาเทียฟัง

บาปเริ่มต้นที่ไหน?

“แต่สิ่งเหล่านั้นที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน เพราะคิดชั่วออกมาจากใจ .” (มัทธิว 15:18-19)

ความบาปเริ่มขึ้นในจิตใจของเรา มันเริ่มต้นด้วยความคิด ความปรารถนา และทัศนคติที่เป็นอันตราย เปาโลบอกเราว่า “ครั้งหนึ่งเราเคยประพฤติตามตัณหาของเนื้อหนังของเรา สนองความต้องการของเนื้อหนังและของจิตใจ และโดยธรรมชาติแล้วเป็นบุตรแห่งความโกรธเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ” (เอเฟซัส 2:3; ทิโมธีอัส 1 :28-32; กาลาเทีย 5:24; โคลโลสี 3:5-9)

พระเยซูยกตัวอย่างที่ชัดเจนของบาปเช่นนั้นหรือไม่?

“แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่าผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ และใครก็ตามที่พูดกับพี่ชายของเขาว่า 'ราคะ!!' จะต้องตกอยู่ในอันตรายของสภา แต่ใครก็ตามที่พูดว่า 'เจ้าโง่เขลา!' จะต้องตกอยู่ในอันตรายจากไฟนรก” (มัทธิว 5:22)

“พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า ‘อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงเจ้าคนหน้าซื่อใจคดไว้ดีแล้ว ดังที่มีเขียนไว้ว่า “ชนชาตินี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปาก แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา”’” (มาระโก 7:6)

“แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองดูสตรีด้วยใจกำหนัด ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีกับนางในใจแล้ว” (มัทธิว 5:28)

การไม่เชื่อฟังกฎของพระเจ้าเริ่มขึ้นในใจเสมอ พระเยซูทรงอ้างถึงความชั่วร้ายของความโกรธ ความหน้าซื่อใจคด และตัณหาเพื่ออธิบายหลักการนี้ อัครสาวกเปโตรเข้าใจเช่นเดียวกันว่าบาปเป็นผลมาจากความคิดที่เสื่อมทราม เมื่อตำหนิซิโมนพอมด เปโตรแนะนำเขาว่า “เหตุฉะนั้นจงกลับใจจากความชั่วนี้ และอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อความคิดในใจของท่านจะได้รับการอภัย” (กิจการ 8:22; เทียบสดุดี 81:11-13)

เป็นบาปไหมที่เราจะทำให้มีโน้มน้าของเราเป็นมลทิน?

“ตอนนี้จุดประสงค์ของบัญญัติคือความรักจากใจบริสุทธิ์ จากมีโน้มน้าที่ดี และจากความเชื่อที่จริงใจ” (1 ทิโมธี 1:5)

“... สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาป” (โรม 14:23)
มีโน้มน้าของเราเป็นเพียงสิ่งที่เราเชื่อว่าถูกหรือผิด ไม่ว่าสิ่งนั้นจะถูกหรือไม่ก็ตาม เมื่อเราละเมิดมีโน้มน้าของเรา เรากำลังทำบางสิ่งที่เราคิดว่าไม่ควร และด้วยเหตุนี้จึงประนีประนอมกับสิ่งที่เราคิดว่าไม่ถูกต้อง เปาโลกล่าวว่สิ่งนี้ก็เป็นบาปเช่นกัน

เราเน้นย้ำว่าไม่มีใครเกิดมาโดยรู้ถูกผิดโดยอัตโนมัติ ดังที่เราได้เห็นแล้วในหลักสูตรการศึกษาพระคัมภีร์นี้ ความเข้าใจในสิ่งถูกและผิดมาจากการรู้กฎของพระเจ้า ความรู้นั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของมีโน้มน้าของเรา ถ้าเราประพฤติตรงกันข้ามกับความรู้นั้น ทั้งทางจดหมายหรือทางวิญญาณ เราก็ทำบาป อัครทูตเปาโลยังเตือนด้วยว่า “ตอนนี้พระวิญญาณตรัสอย่างชัดเจนว่าในกาลต่อมาบางคนจะละทิ้งความเชื่อ หันไปสนใจวิญญาณที่ลลวงและหลักคำสอนของปีศาจ พุดมูสาด้วยความเสแสร้ง มีมีโน้มน้าของตนถูกเผาด้วยเหล็กร้อน” (1 ทิโมธี 4:1-2) หากเรายังคงทำบาปต่อไปเมื่อเรารู้ดีขึ้น เราจะเสี่ยงต่อการ “ถูกเผา” มีโน้มน้าของเรา ดังนั้นเราจึงอ่อนไหวต่อบาปน้อยลง และด้วยเหตุนี้จึงแข็งกระด้างต่อพระเจ้า

เป็นไปได้ไหมที่จะเห็นว่าตนเองชอบธรรมมากกว่าที่เป็นอยู่?

“พระองค์ยังตรัสคำอุปมานี้แก่บางคนที่ว่าใจว่าตนชอบธรรม แต่ดูหมิ่นผู้อื่น” (ลูกา 18:9)

ในคำอุปมาที่เริ่มต้นด้วยข้อถัดไปในกิตติคุณของลูกา พระเยซูทรงบรรยายถึงชายสองคน ซึ่งแต่ละคนมองตัวเองแตกต่างกันมาก พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่าง่ายที่คนเราจะถือว่าตนชอบธรรมทั้งที่ไม่ใช่ “ชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นฟาริสีและอีกคนเป็นคนเก็บส่วย พวกเขาฟาริสีอธิษฐานในใจว่า ‘พระเจ้า ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์ที่ข้าพเจ้าไม่เหมือนคนอื่น— เป็นคนบีบบังคับ คนอธรรม คนเล่นชู้ หรือแม้แต่คนเก็บภาษีคนนี้ ฉันถือศีลอดสัปดาห์ละสองครั้ง

ฉันถวายสิบลดของทุกสิ่งที่มี' และคนเก็บส่วยซึ่งยืนอยู่แต่ไกลไม่ยอมแหงนคู้ฟ้า แต่ทบอกพูดว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาป'" (ลูกา 18:10-13)

พวกฟาริสีซึ่งเป็นสมาชิกของคณะสงฆ์ที่นับถือ ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดภายนอกของกฎหมาย เขาดูเหมือนชอบธรรมสำหรับคนอื่น ๆ

แต่เขาพลาดจุดประสงค์โดยรวมของกฎหมายหลายข้อของพระเจ้าไปอย่างสิ้นเชิง

นั่นคือการรักและเคารพเพื่อนมนุษย์ ในใจของเขายังคงดูถูกคนอื่น

เขาเข้าไปที่การเชื่อฟังภายนอกเพื่อยกตนเหนือผู้อื่นมากกว่าที่จะปลูกฝังความรักที่แท้จริงให้กับพวกเขา

ในทางตรงข้าม คนเก็บส่วยซึ่งเป็นสมาชิกของอาซีฟที่ถูกดูหมิ่นซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นคนโกง

จะเห็นว่าเขาทำบาป เขากลับมาหาพระเจ้าด้วยความสำนึกผิด แสวงหาการอภัยโทษจากพระองค์

เพื่อที่เขาจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง พระเยซูทรงสรุปอุปมาของพระองค์โดยตรัสว่า

“เราบอกท่านว่าชายคนนี้จะไปยังบ้านของเขาโดยชอบธรรมมากกว่าอีกคนหนึ่ง

เพราะทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะถูกทำให้ต่ำลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงจะได้รับยกขึ้น” (ข้อ 14)

เฉพาะผู้ที่ถ่อมตนมากพอที่จะรับรู้ถึงเจตคติ ความปรารถนา

และแรงจูงใจที่เป็นบาปของตนเท่านั้นที่สามารถค้นพบการกลับใจที่แท้จริงได้

ผู้ที่ยังคงชอบธรรมในสายตาของตนเองยังคงมีดบาดทางวิญญาณ

ธรรมชาติที่เป็นบาปของเรา

อะไรในตัวเรานำเราไปสู่บาป?

“จิตใจของคนบาปคือความตาย . . . ; จิตใจที่เป็นบาปเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้า

มันไม่ได้ยอมจำนนต่อกฎของพระเจ้าและไม่สามารถทำเช่นนั้นได้

ผู้ที่ควบคุมโดยธรรมชาติบาปไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้” (โรม 8:6-8 เทียบที่ดัส 1:15; อีสยาห์

55:7-8)

ในฐานะมนุษย์เราชอบทำสิ่งต่าง ๆ ในแบบของเรา

ผลที่ตามมาคือเราสามารถพัฒนาความปุ่นเคืองต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่มีต่อเราได้โดยง่ายตาย

ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม (โคโลสี 1:21)

นี่เป็นเรื่องจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคำสั่งห้ามไม่ให้เราทำตามที่เราต้องการ

จากนั้น มันจะกลายเป็นเรื่องง่ายสำหรับเราที่จะแปลงความไม่พอใจของเรา ซึ่งโดยปกติแล้วโดยไม่รู้ตัว

ซึ่งเป็นศัตรูพื้นฐานของเราต่อสิ่งที่เราอาจมองว่าเป็นการแทรกแซงโดยไม่จำเป็นของพระเจ้าในเรื่องของเรา

ให้เป็นการต่อต้านอย่างแข็งขันต่อคำสั่งของพระองค์

เราเพียงแค่เริ่มเพิกเฉยต่อกฎบางข้อของพระองค์หรือตีความใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับมุมมองของเรา

นี่คือลักษณะการทำงานของธรรมชาติที่เป็นบาปของเรา ซึ่งเรียกกันทั่วไปว่าธรรมชาติของมนุษย์
ทัศนคติที่ไม่ถูกต้องเหล่านี้เริ่มต้นขึ้นในจิตใจของเรา

เรามักจะปกปิดทัศนคติที่ขุ่นเคืองและไม่เชื่อฟังจนถึงขนาดที่เราหลอกตัวเองให้เชื่อว่ามีอยู่จริง ดังที่
ยิระมะยาห์สังเกตเห็น: “ใจดวงมากกว่าสิ่งอื่นทั้งหมดและป่วยหนัก; ใครจะเข้าใจได้” (เยเรมีย์ 17:9)

เราหลอกตัวเองได้ง่ายว่าเราไม่ได้ทำอะไรผิด นั่นคือเหตุผลที่พระคัมภีร์บอกเราว่า
“มีทางหนึ่งซึ่งมนุษย์ดูเหมือนถูก แต่สุดท้ายก็นำไปสู่ความตาย” (สุภาษิต 14:12)

เราตาบอดต่อความร้ายแรงของบาปของเราเอง

ทุกคนต้องเผชิญกับปัญหาของจิตใจที่เป็นบาปและหลอกลวง ไม่มีข้อยกเว้น
การต่อต้านคำสั่งของพระเจ้าเริ่มต้นที่ความคิดและทัศนคติของเรา เราทุกคนได้ทำบาป เราทุกคนมีความผิด

เปาโลยอมรับธรรมชาติบาปของเขาหรือไม่?

“เพราะเรารู้ว่าธรรมบัญญัติเป็นเรื่องจิตวิญญาณ แต่ฉันเป็นเนื้อหนังถูกขายไปเป็นทาสภายใต้บาป
ฉันไม่เข้าใจการกระทำของตัวเอง เพราะฉันไม่ได้ทำในสิ่งที่ฉันต้องการ แต่ฉันทำในสิ่งที่ฉันเกลียด
ถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ต้องการ ข้าพเจ้ายอมรับว่ากฎหมายนั้นดี แต่อันที่จริงแล้ว
เราไม่ได้เป็นผู้กระทำอีกต่อไป แต่เป็นบาปที่อยู่ในตัวฉัน” (โรม 7:14-17)

เปาโลเข้าใจดีถึงธรรมชาติของมนุษย์—ว่ามันหลอกลวงเพียงใด เมื่อเป็นเด็กชาวยิว
เขาได้รับการสอนให้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง สอดคล้องกับการฝึกฝนช่วงแรกๆ ของเขา เขาเป็นคนจริงจังเป็นพิเศษ
แต่เมื่อพระคริสต์ทรงเปิดใจให้เห็นพระองค์เองตามความเป็นจริง
พระองค์ก็ทรงตระหนักว่าพระองค์ได้หลอกพระองค์เองเกี่ยวกับความชอบธรรมของพระองค์เอง
เขาเห็นว่าเขาทำบาปหลายอย่างทั้งการกระทำและทัศนคติ

เขาสรุปว่า: “เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าไม่มีสิ่งใดดีอยู่ในตัวข้าพเจ้า นั่นคือภายในเนื้อหนังของข้าพเจ้า
ฉันสามารถทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ฉันทำไม่ได้ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ทำความดีตามที่ข้าพเจ้าปรารถนา
แต่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาความชั่วในสิ่งที่ข้าพเจ้าทำ บัดนี้หากข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ต้องการ
ก็ไม่ใช่ข้าพเจ้าอีกต่อไปที่ทำเช่นนั้น แต่เป็นบาปที่อยู่ในตัวข้าพเจ้า
ดังนั้นฉันจึงพบว่าเป็นกฎที่ว่าเมื่อฉันต้องการทำสิ่งที่ดี ความชั่วก็อยู่ใกล้แค่เอื้อม” (ข้อ 18-21)

เปาโลไม่ได้ตั้งใจเลือกที่จะทำบาป อย่างไรก็ตาม

เขาสามารถมองย้อนกลับไปในชีวิตของเขาและตระหนักว่าหลายสิ่งหลายอย่างที่เขาทำนั้นเป็นบาป
แม้ว่าในตอนนั้นเขาจะไม่เข้าใจว่าสิ่งเหล่านั้นผิดและขัดต่อพระประสงค์ของพระเจ้า
ในการพรรณนาถึงความมืดบอดต่อการกระทำอันเป็นบาปของตนเองและความอ่อนแอในการต่อต้านบาป
พระองค์กำลังพรรณนาถึงเราทุกคน

เราต้องรับรู้ถึงบาปของเราและจัดการกับมันหรือไม่?

“ถ้าเราบอกว่าเราไม่มีบาป แสดงว่าเราหลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเรา ถ้าเราสารภาพบาป พระองค์จะทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะทรงยกโทษบาปของเราและจะชำระเราให้พ้นจากความอธรรมทั้งหมด ถ้าเราบอกว่าเราไม่ได้ทำบาป เราก็แสดงว่าพระองค์ตรัสเท็จ และพระวาระของพระองค์ไม่ได้อยู่ในเรา” (1 ยอห์น 1:8-10; เทียบยากอบ 1:13-15)

ความท้าทายที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งของเราก็คือการตระหนักว่าทัศนคติและการกระทำของเรานั้นจะไม่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า เราสามารถโน้มน้ำหนักตนเองได้ว่าแนวทางของเรายุติธรรมและยุติธรรม แต่การจะกลับใจใหม่อย่างแท้จริง—หันมาหาพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอย่างสุดใจ—

เราต้องตรวจสอบแรงจูงใจของเราเองอย่างรอบคอบและเต็มใจ

เราต้องตระหนักว่าเราทุกคนอ่อนไหวเกินไปต่อความปรารถนาที่ปิดกั้นความคิดของเราไปสู่วิถีแห่งบาป

แนวคิดเรื่องบาปที่กว้างขึ้นในพระคัมภีร์

คำในภาษาฮีบรูและภาษากรีกที่แปลว่า "บาป"

ตลอดทั้งคัมภีร์ไบเบิลมุ่งเน้นไปที่แนวคิดสองประการเป็นส่วนใหญ่ ประการแรกคือการล่วงละเมิด

การล่วงละเมิดหมายถึง “การก้าวข้าม” หรือ “การก้าวข้ามขอบเขตหรือขีดจำกัดที่กำหนดไว้”

แนวคิดนี้สามารถเปรียบเทียบได้กับสนามกีฬาที่มีเส้นแบ่งเขตแดนภายในเกม

เมื่อผู้เล่นข้ามเส้นเขตแดนเหล่านั้น เขาได้กระทำการ “ล่วงละเมิด” และออกนอกเขต

มีการกำหนดขีดจำกัดที่กำหนดพื้นที่การเล่น และผู้เล่นจะต้องอยู่ภายในขอบเขตของพื้นที่นั้น

คำอื่นๆ ส่วนใหญ่ที่แปลว่า "บาป" ในพระคัมภีร์เกี่ยวข้องกับแนวคิดที่สองคือ "การพลาดจุดสำคัญ" อีกครั้ง ในการใช้การเปรียบเทียบกีฬา หากผู้เล่นตั้งเป้าไปที่เป้าหมายแล้วพลาด เขาได้ก่อกะแนน? ไม่มี เขาพลาดเป้าหมาย เขาพลาดเป้าหมายที่เขาตั้งใจไว้

ทัศนคติเกี่ยวกับความบาปนี้รวมถึงแนวคิดของการที่เรามุ่งไปในทิศทางเดียวแต่หลงทางและไม่ดำเนินต่อไปในทิศทางที่ตั้งใจไว้ ส่งผลให้เราไม่บรรลุเป้าหมาย เราคิดถึง

แนวคิดนี้ยังรวมถึงแนวคิดของการไม่สามารถวัดได้ตามมาตรฐาน ตัวอย่างเช่น หลักสูตรและการทดสอบทางวิชาการส่วนใหญ่จะให้คะแนนตามมาตรฐานขั้นต่ำ หากเราไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานนั้น แสดงว่าเราไม่ผ่านการทดสอบหรือหลักสูตรนั้น การไม่ผ่านมาตรฐานนั้นทำให้เรา "พลาดเป้าหมาย" และไม่ผ่าน

แนวคิดทั้งสองนี้ ละเมิดและขาดเครื่องหมาย เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดขั้นพื้นฐาน หากเราละเมิด หากเราข้ามขอบเขตหรือขีดจำกัดที่กำหนดไว้ เราต้องมีขอบเขตหรือขีดจำกัดที่จะข้ามผ่าน

ถ้าพลาดเป้าก็ต้องมีมาร์ค เป้าหมาย หรือมาตรฐานพลาด

บาปคือการล่วงละเมิดขอบเขตที่พระเจ้ากำหนดไว้สำหรับเรา พลาดเป้าหมายที่พระองค์กำหนดไว้

นี่คือจุดที่คำจำกัดความของบาปในพระคัมภีร์ไบเบิลกลายเป็นสิ่งสำคัญ—

เพราะพระคัมภีร์เหล่านี้กำหนดขอบเขตและมาตรฐานที่พระเจ้ากำหนดไว้สำหรับเรา

พระคัมภีร์กำหนดสนามแข่งขันที่เราต้องดำเนินชีวิต พวกเขายังกำหนดเป้าหมายที่เราจะตั้งเป้าหมาย

มาตรฐานขั้นต่ำที่เราคาดหวังให้บรรลุ กล่าวอีกนัยหนึ่ง

คำจำกัดความของบาปในพระคัมภีร์ไบเบิลแสดงให้เห็นถึงมาตรฐานที่พระเจ้าประทานแก่เราซึ่งกำหนดว่า

สิ่งใดที่พระองค์ยอมรับได้และสิ่งใดที่ไม่ยอมรับ

พวกเขาแสดงให้เห็นว่าอะไรวัดได้และอะไรต่ำกว่ามาตรฐานเหล่านั้น

หลักการพื้นฐานที่พระเจ้าประทานให้เราดำเนินชีวิตตาม

คำจำกัดความของบาปในพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นเพียงสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำตามอำเภอใจ

แต่แสดงให้เห็นถึงวิธีที่พระเจ้าต้องการให้เราดำเนินชีวิต

หลักการทางวิญญาณที่สะท้อนถึงพระลักษณะของพระองค์

พระเยซูทรงอธิบายว่าลำดับความสำคัญของเรา—สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับเรา—

มักจะกำหนดการกระทำของเรา เขายกตัวอย่างปัญหาทั่วไปของความโลภว่า

“ไม่มีบ่าวคนใดรับใช้นายสองคนได้ เขาจะเกลียดคนหนึ่งและรักอีกคนหนึ่ง

หรือเขาจะทุ่มเทให้กับคนหนึ่งและคูหมิ่นอีกคนหนึ่ง คุณจะรับใช้ทั้งพระเจ้าและเงินไม่ได้”

พวกฟาริสีผู้รักเงินได้ยินทั้งหมดนี้ก็เยาะเย้ยพระเยซู พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า

“ท่านทั้งหลายเป็นผู้ชอบธรรมในสายตาของมนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของท่าน

สิ่งที่มีความมากในหมู่มนุษย์ก็เป็นที่น่ารังเกียจในสายพระเนตรของพระเจ้า” (ลูกา 16:13-15)

สิ่งที่เราหวงแหนมากที่สุดจะกำหนดพฤติกรรมของเรา เมื่อค่านิยมของเรามีข้อบกพร่อง

เรามองหาวิธีที่จะพิสูจน์มุมมองและพฤติกรรมของเรา โดยหลอกตัวเอง (ยากอบ 1:22-24)

การหลอกตัวเองโดยทั่วไปคืออะไร?

“เขาตอบและกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงเจ้าคนหน้าซื่อใจคดไว้ดีแล้ว ดังที่เขียนไว้ว่า

“ชนชาตินี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา

และพวกเขาหันมัสการเราโดยเปล่าประโยชน์ โดยเอาบัญญัติของมนุษย์มาเป็นหลักคำสอน”

สำหรับการละเลยพระบัญญัติของพระเจ้า คุณถือประเพณีของมนุษย์ . .

ก็ดีเหมือนกันที่คุณปฏิเสธพระบัญญัติของพระเจ้าที่รักษาประเพณีของคุณ” (มาระโก 7:6-9;

เปรียบเทียบโคโลสี 2:8)

ประเพณีที่ไม่ยึดตามหลักการและกฎหมายของพระเจ้ามักให้ข้อแก้ตัวง่ายๆ แก่เราในการทำบาป เนื่องจากเกือบทุกคนปฏิบัติพวกเขา เราจึงให้เหตุผลว่าพวกเขาจะผิดได้อย่างไร?

แต่หลายครั้งพวกเขาคิดผิด พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่าประเพณีทางศาสนาทั่วไป แม้แต่ภายนอกดูเหมือนว่าชอบธรรม แต่ที่จริงแล้วอาจเป็นการอำพรางบาป. “เพราะพระเจ้าตรัสว่า ‘จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า’ และ ‘ผู้ใดแช่งบิดาหรือมารดาของตนจะต้องมีโทษถึงตาย’ แต่เจ้าบอกว่ถ้าชายใดพูดกับบิดามารดาของตนว่า ‘ความช่วยเหลือใด ๆ ที่คุณอาจได้รับจากฉันเป็นของกำนัลที่อุทิศแด่พระเจ้า’ เขาไม่ควร ‘ให้เกียรติบิดาของเขา’ ด้วยสิ่งนี้ ดังนั้นคุณจึงลบล้างพระวจนะของพระเจ้าเพราะเห็นแก่ประเพณีของคุณ” (มัทธิว 15:4-6)

เหตุผลหนึ่งที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเราคือต้องชดใช้ความผิดของเราที่ทำตามประเพณีที่ขัดกับพระคัมภีร์ อัครสาวกเปโตรยืนยันสิ่งนี้ “. . . จงประพฤติตัวให้ดีตลอดเวลาที่อยู่ที่นี่ด้วยความกลัว โดยรู้ว่าท่านไม่ได้รับการไถ่ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้ เช่น เงินหรือทองคำ จากความประพฤติไร้จุดหมายซึ่งได้รับมาจากบรรพบุรุษตามประเพณี แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ ราวกับลูกแกะที่ปราศจากตำหนิและไม่มีตำหนิ” (1 เปโตร 1:17 - 19).

สิ่งสำคัญคือเราต้องตรวจสอบประเพณีที่เราปฏิบัติตามเพื่อให้แน่ใจว่าไม่ขัดแย้งกับพระวจนะของพระเจ้า นอกเหนือไปจากแรงดึงของเนื้อหนังแล้ว อะไรมีส่วนรับผิดชอบมากที่สุดในการล่อลวงให้เราทำบาป?

“แต่เปโตรกล่าวว่า ‘อานาเนีย เหตุไฉนชาตานจึงเต็มเปี่ยมในใจของท่านให้มุสาต่อพระวิญญูณบริสุทธิ . . .?’” (กิจการ 5:3)

“และเหล่านี้คือเมล็ดพืชริมทางที่หว่านพระวจนะ เมื่อพวกเขาได้ยิบชาตานก็มาฉวยเอาพระวจนะที่หว่านลงในใจของพวกเขาทันที” (มาระโก 4:15)

“เพราะบางคนได้หันไปตามชาตานแล้ว” (1 ทิโมธี 5:15)

บางครั้งพระคัมภีร์กล่าวถึงชาตานว่าเป็น “ผู้ล่อลวง” (มัทธิว 4:3) เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการล่อลวงให้เรายอมจำนนต่อความอ่อนแอและความปรารถนาที่เห็นแก่ตัวของเรา (เอเฟซัส 2:1-3)

เปาโลเตือนคริสเตียนที่หันเหจากอิทธิพลของชาตานไม่ให้ยอมจำนนต่อมันอีก เขารู้ว่านี่เป็นอันตรายจริงๆ (2 โครินธ์ 11:3) เขาเขียนว่า “เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าทนไม่ได้ก็ออกไป ข้าพเจ้าจึงส่งคนไปเพื่อจะทราบความเชื่อของท่าน เกรงว่าผู้ทดลองจะล่อลวงท่านโดยทางใดทางหนึ่ง และงานของเราจะสูญเปล่า” (1 เซสะโลนิกา 3:5)

บทบาทของมารในศาสนา

พระคัมภีร์เปิดเผยว่าในฐานะ “พระเจ้าแห่งยุคนี้” (2 โครินธ์ 4:4) มารได้รวบรวมผู้ช่วยมนุษย์ไว้มากมาย ส่วนใหญ่เป็นเพียงผู้ติดตาม แต่สาวกของพระองค์จำนวนมากเกินไปก็ถูกครุสสอนศาสนาหลอกเช่นกัน

เปาโลอธิบายความเกี่ยวข้องระหว่างพวกเขากับมารว่า “เพราะคนเหล่านี้เป็นอัครสาวกเทียมเท็จ คนงานที่หลอกลวง แปลงตนเองเป็นอัครทูตของพระคริสต์ และไม่เปล่งใจเลย!

เพราะเขาตนเองเปลี่ยนตัวเองเป็นทูตสวรรค์แห่งแสงสว่าง

ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรถ้าผู้ใช้ของเขาเปลี่ยนตัวเองเป็นผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม

ซึ่งจุดจบของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” (2 โครินธ์ 11:13-14)

ถูกรอบงำด้วยหลักคำสอนและประเพณีเท็จแต่เป็นที่นิยมซึ่งสืบทอดจากรุ่นหนึ่งสู่อีกหนึ่ง

ครุที่หลอกลวงเหล่านี้เป็นเครื่องมือหลอกลวงที่มีอิทธิพลมากที่สุดของซาตาน

เขาใช้สิ่งเหล่านี้เพื่ออำพรางแนวทางของเขาให้เป็นแนวทางของพระเจ้าอย่างชาญฉลาดและนำผู้คนให้หลงผิด

ผู้นำเหล่านี้บางคนและสถาบันที่พวกเขาใช้ เห็นได้ชัดว่ามีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่ไม่ใช่พระคัมภีร์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความเชื่อของพวกเขาเป็นแหล่งกำเนิดทางโลกหรือนอกคริสต

พวกเขาไม่แสวงทำตามพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์

แต่อีกหลายคนเป็นของปลอมจากคริสตจักรที่พระเยซูตั้งขึ้น

พระเยซูเองทำนายว่าผู้สอนเท็จจะลุกขึ้นมาซึ่งจะ “หลอกลวงคนเป็นอันมาก” (มัทธิว 24:5, 11, 24)

ศาสนาคริสต์ปลอมนี้เริ่มขึ้นในช่วงชีวิตของอัครสาวกของพระคริสต์ (กาลาเทีย 1:6-7)

เปโตรเตือนคริสเตียนที่ซื่อสัตย์: “แต่ยังมีผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จในหมู่ประชาชน

เช่นเดียวกับที่มีผู้สอนเท็จในหมู่พวกท่าน ผู้ซึ่งแอบนำลัทธินอกคริสตที่เป็นอันตรายเข้ามา

แม้กระทั่งปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงซื้อพวกเขา และนำมาซึ่งความพินาศอย่างรวดเร็ว

และคนเป็นอันมากจะดำเนินตามทางแห่งการทำลายล้าง

เพราะทางแห่งความจริงจะถูกดูหมิ่นเพราะทางนั้น” (2 เปโตร 2:1-2)

มารมีบทบาทอย่างมากในศาสนาของมนุษยชาติ เฉพาะผู้ที่ขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

ขณะที่พวกเขาศึกษาพระคัมภีร์อย่างขยันหมั่นเพียรและเปรียบเทียบความเชื่อของตนกับสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเท่านั้นที่สามารถหวังว่าจะเอาชนะการหลอกลวงที่แพร่หลายมากในองค์กรทางศาสนาและมิตรภาพในปัจจุบัน

ดูวันนี้

วิธีหลักอย่างหนึ่งของซาตานในการล่อลวงผู้คนให้ทำบาปคืออะไร?

“เพราะคนเหล่านี้เป็นอัครทูตเท็จ คนงานที่หลอกลวง ผันตัวมาเป็นอัครทูตของพระคริสต์ และไม่แปลกใจเลย! เพราะชาตानเองเปลี่ยนตัวเองเป็นทูตสวรรค์แห่งแสงสว่าง ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรถ้าผู้ใช้ของเขาเปลี่ยนตัวเองเป็นผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม ซึ่งจุดจบของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” (2 โครินธ์ 11:13-15)

มีเพียงไม่กี่คนที่เข้าใจขอบเขตของอิทธิพลของชาตानที่มีต่อสถาบันและการปฏิบัติทางศาสนาของโลก ชาตानประสบความสำเร็จในการจัดเตรียมความชอบทางศาสนาทุกอย่างที่พวกเขาจินตนาการได้ ความลับทางศาสนาเป็นผล โดยการอ่านอย่างละเอียดและปฏิบัติตามพระคัมภีร์ (2 ทิโมธี 3:13-17) เท่านั้นที่จะทำให้เราหลุดพ้นจากความลับทางศาสนาและการหลอกลวงทั่วโลก (อย่าลืมอ่าน “บทบาทของปีศาจในศาสนา” หน้า 6)

เนื่องจากการหลอกลวงทางศาสนาที่แพร่หลายนี้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เราต้องสวดอ้อนวอนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเพื่อให้เข้าใจพระวจนะของพระองค์อย่างถูกต้องและกลับใจจากการลวงละเมิดของเรา เมื่อเราปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา และจากใจจริงที่จะมอบความประสงค์ของเราต่อพระเจ้า พระองค์ทรงสัญญาว่าจะฟังเราและตอบสนอง “จงขอแล้วจะได้ จงแสวงหาแล้วจะพบ เคาะแล้วจะเปิดให้ท่าน เพราะว่าทุกคนที่ขอ [จากใจและตามพระประสงค์] ก็ได้รับ ผู้ที่แสวงหาก็คพบ และผู้ที่เคาะก็จะเปิดให้แก่เขา” (มัทธิว 7:7-8) “และเมื่อเราขอสิ่งใด เราก็ได้รับจากพระองค์ เพราะเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ และทำสิ่งที่เป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์” (1 ยอห์น 3:22)

พระเจ้าทรงใช้ผู้เผยพระวจนะนาธานตำหนิกษัตริย์เดวิดที่ลวงประเวณีกับนางบัทเชบา หลังจากที่ถูกทำให้สามีของเธอถูกสังหารในสนามรบ (2 ซามูเอล 12:7-9) เดวิดยอมรับบาปของเขาอย่างนอบน้อมและสำนึกผิดต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยการอธิษฐาน อย่าลืมอ่านและใคร่ครวญคำอธิษฐานขอกลับใจจากใจจริงของเดวิดตามที่บันทึกไว้ในสดุดี 51:1-3, 6-10 พระเจ้าทรงรักษาคำอธิษฐานกลับใจของเดวิดไว้เป็นตัวอย่างทัศนคติที่เราควรมีเมื่อทูลขอการให้อภัยจากพระองค์

ความสำคัญของการกลับใจ

เราได้เรียนรู้แล้วว่าเรากลับใจโดยหันหลังให้กับบาปและมอบชีวิตของเราแต่พระเจ้า การกลับใจเริ่มต้นจากการเรียกของพระเจ้า— การเปิดใจของเราเพื่อเข้าใจพระวจนะของพระองค์อย่างถูกต้อง จากนั้นเราต้องสวดอ้อนวอนขอความช่วยเหลือจากพระองค์และเริ่มศึกษาพระคัมภีร์เพื่อค้นหาสิ่งที่เราต้องเปลี่ยนแปลง เราทำสิ่งนี้โดยการเปรียบเทียบความเชื่อ พฤติกรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี

และความคิดของเรากับพระคัมภีร์ไบเบิล

พระวาทะของพระเจ้าเป็นมาตรฐานเดียวที่เชื่อถือได้ซึ่งเราสามารถวัดทัศนคติและพฤติกรรมของเราได้

กระบวนการตรวจสอบตนเองอย่างถี่ถ้วนนี้มีความสำคัญหากการกลับใจของเรานั้นเป็นเรื่องจริง และอาจต้องใช้เวลาพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเราไม่คุ้นเคยกับพระคัมภีร์ ที่นี้มาดูกันว่าพระคัมภีร์พูดอย่างไรเกี่ยวกับการกลับใจที่แท้จริงและความสำคัญต่อความสัมพันธ์ของเรา กับพระเจ้า

พระเยซูทรงเน้นย้ำถึงความสำคัญของการกลับใจหรือไม่?

“เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเพื่อเรียกคนบาปให้กลับใจใหม่” (ลูกา 5:32)

“หลังจากยอห์นถูกจองจำ พระเยซูเสด็จมายังแคว้นกาลิลี

ทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และตรัสว่า ‘เวลามาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้แล้ว กลับใจใหม่และเชื่อในข่าวประเสริฐ’” (มาระโก 1:14-15; เทียบ มัทธิว 4:17)

พระเยซูทรงสอนว่าสิ่งสำคัญที่สุดของเราควรเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า (มัทธิว 6:33) ตั้งแต่เริ่มต้นการปฏิบัติศาสนกิจต่อสาธารณชน

พระองค์ทรงเน้นว่าการกลับใจเป็นส่วนสำคัญของการบรรลุเป้าหมายนั้น

ผู้เผยพระวาทะในสมัยก่อนของพระเจ้าสั่งสอนเรื่องการกลับใจหรือไม่?

“และพระยาห์เวห์ทรงส่งผู้เผยพระวาทะผู้รับใช้ทั้งหมดของพระองค์มาหาท่าน ตั้งแต่เช้าและส่งพวกเขาไป แต่ท่านไม่ฟังหรือเงี่ยหูฟัง พวกเขา กล่าวว่า ‘ทุกคนจงกลับใจเสียใหม่จากวิถีชั่วของเขาและการกระทำชั่วของเขา’ . . .” (เยเรมีย์ 25:4-5)

ข้อความเดียวกันนี้จะต้องประกาศต่อไปทั่วโลกหรือไม่?

“แล้ว [พระเยซู] ตรัสกับพวกเขาว่า ‘ . . . ทุกสิ่งที่เขียนไว้จะต้องสำเร็จ . . . เกี่ยวกับฉัน . . . มีเขียนไว้ดังนี้ ดังนั้น จึงจำเป็นที่พระคริสต์จะต้องทนทุกข์และฟื้นขึ้นจากความตายในวันที่สาม และควรประกาศการกลับใจและการยกบาปในพระนามของพระองค์แก่ทุกประชาชาติ โดยเริ่มที่กรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 24: 44-47).

พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าพระเจ้ามีความเสมอต้นเสมอปลาย

จากจุดเริ่มต้นพระองค์ได้ส่งผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมกับข้อความเดียวกัน:

“กลับใจใหม่และหันกลับจากการล่วงละเมิดทั้งหมดของคุณ เพื่อไม่ให้ความชั่วช้าของคุณพินาศ

จงละทิ้งการล่วงละเมิดทั้งปวงซึ่งท่านได้กระทำไปเสีย และจงรับใจใหม่และวิญญาณใหม่” (เอเสเคียล 18:30-31)

ทุกคนต้องกลับใจ?

“ฉันบอกคุณ . . . เว้นแต่คุณจะกลับใจใหม่ทั้งหมด . . . ฟินาส” (ลูคา 13:3; เทียบกับกิจการ 17:30; 2 เปโตร 3:9)

ชีวิตนิรันดร์ในอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิตไว้สำหรับผู้ที่กลับใจจากบาปเท่านั้น! ไม่มีข้อยกเว้น เพราะ “ทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระเกียรติของพระเจ้า” (โรม 3:23)

การกลับใจคืออะไร?

ในสายพระเนตรของพระเจ้า สิ่งใดที่แสดงให้เห็นว่าการกลับใจของเรานั้นแท้จริง

“แล้ว [ยอห์นผู้ให้บัพติศมา] กล่าวกับฝูงชนที่ออกมารับบัพติศมาจากท่านว่า “ลูกงูพิษ! ใครเตือนคุณให้หนีจากพระพิโรธที่จะมาถึง? ดังนั้นจึงเกิดผลที่คุณควรกับการกลับใจใหม่ . . . ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ให้ผลดีจะต้องโค่นทิ้งเสียในไฟ” (ลูคา 3:7-9)

“ครั้งแรกแก่ชาวเมืองดามัสกัส จากนั้นแก่ชาวเยรูซาเล็มและในแคว้นยูเดียทั้งหมด และแก่คนต่างชาติด้วย [เปาโล] เทศนาว่าพวกเขาควรกลับใจใหม่และหันกลับมาหาพระเจ้าและพิสูจน์การกลับใจโดยการกระทำของพวกเขา ” (กิจการ 26:20)

การกลับใจอย่างแท้จริงก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิตของเรา แม้กระทั่งในวิธีคิดของเรา ผู้ที่กล่าวว่าพวกเขาได้กลับใจแต่ไม่ได้เกิด “ผลที่คุณควรแก่การกลับใจใหม่” (มัทธิว 3:8) เป็นการหลอกตัวเอง “พวกเขาประกาศตัวว่ารู้จักพระเจ้า แต่ในทางการกระทำ พวกเขาปฏิเสธพระองค์ . . .” (ติตัส 1:16)

“เพราะถ้าใครฟังพระวจนะและไม่ได้ปฏิบัติตาม ผู้นั้นก็เหมือนคนที่สังเกตใบหน้าปกติของตนในกระจกเงา เพราะเขาดูอยู่ห่างหายพลันลืมนว่าเขาเป็นคนอย่างไร แต่ผู้ที่พินิจดูกฎแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์และปฏิบัติตามกฎนั้นต่อไป และไม่เป็นผู้ฟังที่หลงลืม แต่เป็นผู้ปฏิบัติตาม ผู้นั้นจะได้รับพรในสิ่งที่เขาทำ” (ยากอบ 1:23-25)

ท่าทีของผู้ที่กลับใจอย่างแท้จริงเป็นอย่างไร?

“คนเก็บส่วยนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่ยอมแหงนหน้าดูท้องฟ้า แต่ทูลออกพูดว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาข้าพเจ้าผู้เป็นคนบาปด้วยเถิด’” (ลูคา 18:13)

“หูของข้าพเจ้าเคยได้ยินเกี่ยวกับท่าน แต่บัดนี้ ตาของข้าพเจ้าได้เห็นท่านแล้ว
ดังนั้นฉันจึงดูหมิ่นตัวเองและกลับใจ .” (โยบ 42:4-6).

การกลับใจที่แท้จริงเป็นมากกว่าแค่การยอมรับว่าเราผิด
แม้แต่ความปรารถนาที่จะทำผิดก็ควรเป็นที่รังเกียจแก่เรา พระเจ้าต้องการให้เรา “เกลียดชังความชั่วร้าย”
(สุภาษิต 8:13) โดยเฉพาะอย่างยิ่งความชั่วร้ายที่เรารับรู้ในตัวเราเอง

เราต้องต้องการให้พระเจ้าเปลี่ยนใจเราอย่างจริงจัง เช่นเดียวกับกษัตริย์เดวิดในสมัยโบราณ
เราควรขอให้พระเจ้าสร้างจิตใจที่สะอาดและจิตวิญญาณที่ถูกต้องภายในตัวเรา (สดุดี 51:10)
เราต้องมองว่าตัวเองเป็นคนบาปและสำนึกผิดอย่างแท้จริง
เราต้องตระหนักว่าบาปของเรามีต้นกำเนิดมาจากความคิดของเรา
ซึ่งมักมีสาเหตุมาจากความเย่อหยิ่งและความเห็นแก่ตัว ความโกรธและความริษยา
ความปรารถนาและความโลภของเรา หรือกล่าวโดยย่อก็คือธรรมชาติของมนุษย์ของเรานั้นเอง
พระเยซูทรงยืนยันหรือไม่ว่าความบาปเริ่มขึ้นที่ใจ?

“เพราะเจตนาชั่วร้ายมาจากภายใน จากใจมนุษย์: การคิดประเวณี การลัทธิโหม การฆาตกรรม
การล่วงประเวณี ความโลภ ความชั่วร้าย การหลอกลวง ความมั่งมากในกาม ความอิจฉา การใส่ร้าย
ความจองหอง ความโง่เขลา สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดนี้มาจากภายใน และทำให้บุคคลเป็นมลทิน” (มาระโก 7:21-
23)

ลักษณะนิสัยบางอย่างของมนุษย์เหล่านี้อาจเด่นชัดกว่าลักษณะอื่นๆ ใดๆก็ตาม
หากเราทูลขอพระเจ้าอย่างจริงใจให้ทรงเปิดตาของเราให้มองเห็นตนเองอย่างที่เราเป็น
เราก็ควรจะสามารับรู้ทัศนคติและพฤติกรรมหลายอย่างในตัวเราที่พระคัมภีร์ระบุว่าเป็นความบาป
จากนั้นเราควรเข้าเฝ้าพระเจ้าเพื่ออธิษฐานขอพลังที่เราจำเป็นต้องหันเหจากทางเหล่านั้นและแทนที่ด้วยธรรม
ชาติและพระลักษณะของพระเจ้าตามที่เปิดเผยในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์

การกลับใจรวมถึงการเปลี่ยนทัศนคติของเราต่อบาปของคุณหรือไม่?

“และเมื่อใดก็ตามที่ท่านยืนอธิษฐาน ถ้าท่านมีเรื่องกับใคร จงยกโทษให้เขา
เพื่อพระบิดาของท่านในสวรรค์จะทรงยกโทษให้ท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ยกโทษให้
พระบิดาของท่านในสวรรค์ก็จะไม่ทรงยกโทษความผิดของท่านเช่นกัน” (มาระโก 11:25-26)

“จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำบาปต่อท่าน จงว่ากล่าวเขา และถ้าเขากลับใจก็ยกโทษให้เขา
และถ้าเขาทำบาปต่อท่านเจ็ดครั้งในหนึ่งวัน และเจ็ดครั้งในหนึ่งวันกลับมาหาท่านโดยกล่าวว่า
'ข้าพเจ้ากลับใจ' ท่านจงยกโทษให้เขา” (ลูกา 17:3-4)

เนื่องจากกฎของพระเจ้าตั้งอยู่บนพื้นฐานของการรักพระองค์และรักผู้อื่นแม้ในขณะที่เรารักตนเอง (มาระโก 12:30-31) การให้อภัยผู้อื่นจึงเป็นส่วนสำคัญของการกลับใจของเรา พระเยซูทรงสอนว่า “จงรักศัตรู จงทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังท่าน จงอวยพรผู้ที่แช่งสาปแช่ง จงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติไม่ดีต่อท่าน” (ลูกา 6:27-28)

บัพติศมา: ทำไมเราถึงต้องการมัน?

ส่วนใดของกระบวนการเปลี่ยนใจเลื่อมใสหลังการกลับใจที่แท้จริง

“แล้วเปโตรกล่าวกับพวกเขาว่า

‘จงกลับใจใหม่และให้ทุกคนรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์เพื่อการยกบาป และท่านจะได้รับของขวัญประทานแห่งพระวิญญูณบริสุทธิ’” (กิจการ 2:38)

“และตอนนี้ทำไมคุณถึงรอ? จงลุกขึ้นรับบัพติศมา ชำระบาปเสีย ร้องออกพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า” (กิจการ 22:16)

โดยผ่านพิธีบัพติศมาที่เราให้คำมั่นสัญญาอย่างเป็นทางการว่าจะหันจากบาปอย่างถาวรและมอบชีวิตของเราแด่พระเจ้า

พระเยซูและอัครสาวกให้บัพติศมาแก่ผู้กลับใจหรือไม่?

“ดังนั้น

เมื่อพระเจ้าทรงทราบว่าพวกฟาริสีได้ยืนยันว่าพระเยซูทรงสร้างและให้บัพติศมาแก่สาวกมากกว่ายอห์น . . พระองค์ทรงออกจากแคว้นยูเดียและเสด็จไปยังแคว้นกาลิลีอีกครั้ง” (ยอห์น 4:1-3)

“และชาวโครินธ์หลายคนได้ยืนยัน ได้เชื่อ และรับบัพติศมา” (กิจการ 18:8)

พระเยซูต้องการให้ผู้รับใช้ของพระองค์ให้บัพติศมาสาวกใหม่ต่อไปหรือไม่?

“พระเยซูเสด็จมาตรัสกับพวกเขาว่า ‘. . เหตุฉะนั้นจงออกไปสั่งสอนคนทุกชาติให้เป็นสาวก ให้บัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญูณบริสุทธิ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งเจ้าไว้ และดูเถิด เราจะอยู่กับท่านตลอดไปจนสิ้นยุค’” (มัทธิว 28:18-20)

พระเยซูทรงบัญชาเหล่าสาวกให้บัพติศมาต่อไปหลังจากการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ คำสัญญาของพระองค์ที่จะอยู่กับพวกเขาไปจนสิ้นยุค—ซึ่งยังไม่เกิดขึ้น— แสดงว่าพระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้บัพติศมาเป็นส่วนหนึ่งของความรับผิดชอบของผู้ติดตามพระองค์ตลอดทุกยุคทุกสมัย รวมทั้งของเราด้วย

ทำไมบัพติศมาจึงสำคัญ?

“ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาจะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกประณาม” (มาระโก 16:16)

บัพติศมานำไปสู่หัวใจของการให้อภัยบาปของเราและของประทานแห่งความรอดจากพระเจ้า โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระคริสต์ทรงชดใช้ความผิด (โรม 6:23) สำหรับบาปของเรา ในมื้ออาหารปัสกานี้คืนก่อนการตรึงกางเขน

พระเยซูทรงอวยพรถ้วยเหล้าองุ่นและตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เพราะนี่คือโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ของเรา ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปเพื่อคนเป็นอันมาก” (มัทธิว 26:28).

เปาโลอธิบายว่า “พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาป พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (โรม 5:8) จากนั้นพระองค์ตรัสเพิ่มเติมว่า “. . . เมื่อได้รับการชำระให้ชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ เราจะรอดจากพระพิโรธโดยพระองค์” (ข้อ 9) เปาโลเขียนด้วยว่า “นี่เป็นคำสัตย์จริง: ‘เพราะถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะได้มีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย’” (2 ทิโมธี 2:11)

เราจะตายกับพระคริสต์ด้วยวิธีใด?

“... ”

คุณไม่รู้หรือว่าพวกเราหลายคนที่ได้รับบัพติศมาในพระเยซูคริสต์ก็ได้รับบัพติศมาเข้าสู่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์” (โรม 6:3)

พิธีบัพติศมาคือพิธีฝังศพที่เป็นสัญลักษณ์ซึ่งได้รับคำสั่งจากพระเยซูเอง— โดยวิธีนี้เราอมรับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเรา เปาโลเขียนไว้ว่า “เพราะข้าพเจ้ามอบให้แก่ท่านก่อนอื่น ซึ่งข้าพเจ้าได้รับด้วย คือพระคริสต์สิ้นพระชนม์เพราะบาปของเราตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ และวันที่สามพระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ตามพระคัมภีร์ ” (1 โครินธ์ 15:3-4)

เปาโลอธิบายด้วยว่า: “. . . เนื่องจากทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระเกียรติของพระเจ้า บัดนี้พวกเขาได้รับการชำระให้ชอบธรรม [ถือว่าไม่มีบาป] โดยพระคุณของพระองค์ในฐานะของประทาน โดยผ่านการไถ่บาปในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระเจ้าทรงหยิบยกเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปด้วยพระโลหิตของพระองค์ . ” (โรม 3:23-25)

โดยผ่านพิธีบัพติศมา เรากลายเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ในเชิงสัญลักษณ์ในความตาย “เพราะถ้าเราวมกันเป็นเหมือนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ แน่แน่นอนว่าเราจะเป็นเหมือนการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ด้วย

โดยรู้อย่างนี้ว่าคนซาราของเราถูกตรึงไว้กับพระองค์เพื่อชำระร่างกายที่บาปให้สิ้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป” (โรม 6:5-6)

ความรับผิดชอบอะไรมาพร้อมกับบัพติศมา?

“เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์โดยบัพติศมาเข้าในความตาย เพื่อว่าพระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายโดยพระสิริของพระบิดาฉันใด เราก็คควรดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยฉันนั้น” (โรม 6:4)

“ในทำนองเดียวกัน

คุณต้องถือว่าตนเองตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าโดยเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ ดังนั้นบาปจะต้องไม่ครอบงำร่างกายที่ต้องตายของคุณอีกต่อไป บังคับให้เชื่อฟังความต้องการของร่างกาย คุณต้องไม่ทิ้งส่วนใดส่วนหนึ่งของบาปอีกต่อไป เพื่อเป็นอุปสรรคในการทำผิด จงเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในอำนาจของพระเจ้าแทน คิดว่าตัวเองฟื้นจากความตายสู่ชีวิต และยอมมอบกายให้พระเจ้าเป็นเครื่องใช้ในการทำความดี” (ข้อ 11-13 พระคัมภีร์ไทยฉบับแก้ไข)

บัพติศมาหมายถึงการสิ้นสุดชีวิตที่ทำบาปเป็นประจำและการเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่อุทิศให้ด้วยความชอบธรรม “... ปฏิเสธความอธรรมและตัณหาทางโลก เราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติ ชอบธรรม และชอบพระเจ้าในยุคปัจจุบัน

มองหาความหวังที่เป็นพรและการปรากฏอันนำสรรเสริญของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และพระผู้ช่วยให้รอดพระเยซูคริสต์ ผู้ประทานพระองค์เองเพื่อเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่เราจากทุกสิ่ง การกระทำที่ผิดกฎหมายและชำระคนพิเศษของพระองค์ให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง กระตือรือร้นในการทำความดี” (ทิตัส 2:11-14)

ความรับผิดชอบนี้รวมถึงการใช้ชีวิตอย่างเชื่อฟังด้วยหรือไม่?

“มีคำเขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่ด้วยทุกถ้อยคำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’” (มัทธิว 4:4)

“แต่เปโตรและอัครสาวกคนอื่นๆ ตอบและกล่าวว่า ‘เราควรเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์’” (กิจการ 5:29; เทียบ 2 โครินธ์ 10:3-5)

คำสอนของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม—ทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่—กลายเป็นแนวทางชีวิตของเรา พันธสัญญาใหม่อธิบายว่าเราควรนำคำสอนในพันธสัญญาเดิมมาใช้ภายใต้พันธสัญญาใหม่อย่างไร ข้อเน้นของพันธสัญญาใหม่อยู่ที่การนำพระวิญญาณ—เจตนา—กฎของพระเจ้าไปใช้อย่างเหมาะสม

เราไม่สามารถดำเนินชีวิตตามที่เราต้องการได้อีกต่อไป โดยเพิกเฉยต่อคำสั่งสอนของพระเจ้า พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่า “ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’

จะได้เข้าอาณาจักรสวรรค์ แต่คนที่ทำตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราในสวรรค์
ในวันนั้นหลายคนจะพูดกับฉันว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า
เรามีได้เผยพระวจนะในพระนามของพระองค์ ขับผีออกในพระนามของพระองค์
และกระทำการอัศจรรย์มากมายในพระนามของพระองค์หรือ' แล้วข้าพระองค์จะประกาศแก่พวกเขาว่า
คุณ; เจ้าผู้ประทุติพิศกฏจงออกไปเสียจากเรา'" (มัทธิว 7:21-23) เราต้องอยู่อย่างถูกกฎหมาย
ไม่ใช่อย่างผิดกฎหมาย!

ทำไมพระเยซูจึงรับบัพติศมา?

“แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหาจอห์นที่แม่น้ำจอร์แดนเพื่อรับบัพติศมาจากท่าน
จอห์นคงจะขัดขวางเขาโดยพูดว่า ‘ฉันต้องรับบัพติศมาจากคุณ แล้วคุณมาหาฉันทำไม?’
แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ‘ปล่อยให้เป็นไปเถอะ
เพราะการทำเช่นนี้เป็นการสมควรที่เราจะกระทำความชอบธรรมทุกอย่างให้สำเร็จ’
แล้วพระองค์ก็ทรงยินยอม” (มัทธิว 3:13-15)

“ต่อมาในคราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี
และทรงรับบัพติศมาจากจอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน” (มาระโก 1:9)

พระเยซูเกิดมาเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีสมบูรณ์แบบสำหรับเราในฐานะมนุษย์ฝ่ายเนื้อหนัง
แม้ว่าพระองค์ไม่เคยทำบาปและไม่ต้องการการให้อภัย
แต่พระองค์ทรงรับบัพติศมาเพื่อแสดงให้เราเห็นถึงแบบอย่างที่เราควรทำตาม เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา
เราก็ควรรับบัพติศมาอย่างนั้น
พระองค์ทรงแสดงให้เราเห็นว่าบัพติศมาเป็นวิธีที่พระองค์กำหนดไว้เพื่อให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ใน
ความตาย เพื่อบาปของเราจะได้รับการอภัย

เด็กควรรับบัพติศมาหรือไม่?

“และชาวโครินธ์หลายคนได้ยืม ได้เชื่อ และรับบัพติศมา” (กิจการ 18:8)

“แล้วคนเหล่านั้นที่รับพระวจนะของพระองค์ด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา” (กิจการ 2:41)

“แต่เมื่อพวกเขาเชื่อ . . . ทั้งชายและหญิงได้รับบัพติศมา” (กิจการ 8:12)

บัพติศมามีไว้สำหรับผู้ที่โตพอที่จะเข้าใจและเชื่อความหมายของการกลับใจและบัพติศมา
เด็กส่วนใหญ่ยังไม่โตพอที่จะประเมินว่าทำไมพวกเขาจึงทำบาป
พวกเขายังไม่โตพอที่จะเข้าใจธรรมชาติของตัวเองและอะไรผิดปกติกับมัน

เด็กมีค่าสำหรับพระเจ้า พระเยซูทรงอุ้มเด็กเล็กๆ ไว้ในพระหัตถ์และอวยพรพวกเขา (มาระโก 10:13-16)
แต่ในทุกตัวอย่างเฉพาะของการล้างบาปที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์
เราเห็นว่าผู้ที่รับบัพติศมานั้น โศพอและโศพอที่จะเข้าใจการกลับใจ บัพติศมา
และความจริงใจของคำมั่นสัญญาของพวกเขา
เฉพาะผู้ที่โศพอที่จะเกิดผลของการกลับใจเท่านั้นที่ควรจะได้รับบัพติศมา

จำเป็นต้องล้างบาปผู้ใหญ่หรือไม่?

“และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘คุณรับบัพติศมาในอะไร?’ พวกเขาจึงพูดว่า ‘รับบัพติศมาของยอห์น’
แล้วเปาโลจึงกล่าวว่า ‘ยอห์นรับบัพติศมาเป็นการกลับใจจริง โดยบอกผู้คนที่ให้เชื่อในพระองค์
ซึ่งจะมาภายหลังพระองค์ คือในพระเยซูคริสต์’ เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนี้
ก็รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า” (กิจการ 19:3-5)

แม้ว่าคนเหล่านี้ได้รับบัพติศมาของยอห์นผู้ให้บัพติศมาอย่างท่วมท้น
แต่พวกเขาไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 2)
เฉพาะผู้ที่ได้รับพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นที่กลับใจใหม่เป็นสาวกของพระคริสต์ (โรม 8:9)
เปาโลให้บัพติศมาพวกเขาใหม่ในพระนามของพระเยซูคริสต์เพื่อพวกเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

ปัจจุบันหลายคนรับบัพติศมาซึ่งไม่เคยเข้าใจว่าบาปคืออะไรหรือการกลับใจที่แท้จริงคืออะไร
พวกเขาก็ต้องรับบัพติศมาอีกครั้งเพื่อรับพระวิญญาณของพระเจ้าและกลับใจใหม่

เราควรรับบัพติศมาอย่างไร?

“ขณะนั้นยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่ที่โอโนไนใกล้เมืองซาเลมด้วย เพราะที่นั่นมีน้ำมาก
แล้วพวกเขาก็มารับบัพติศมา” (ยอห์น 3:23)

“เมื่อทรงรับบัพติศมาแล้ว พระเยซูก็เสด็จขึ้นมาจากน้ำทันที และดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก
และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเหมือนนกพิราบเสด็จลงมาประทับบนพระองค์”
(มัทธิว 3:16)

สังเกตว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาเลือกสถานที่ซึ่งมี “น้ำมาก” เพื่อให้บัพติศมาแก่ผู้ที่มาหาเขา และพระเยซู
“เสด็จมา . . . จากน้ำ” เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา เหตุใดถ้อยคำนี้จึงสำคัญ baptizo คำภาษากรีกหมายถึง
"จุ่มลงใน" หรือเพื่อ "จมอยู่ในน้ำ"

พระเยซูทรงวางตัวอย่างให้เราจมอยู่ในน้ำในที่ซึ่งมี “น้ำมาก” เพื่อให้สิ่งนี้เป็นไปได้ ตัวอย่างอื่นๆ
ทั้งหมดของพิธีบัพติศมาโดยสาวกของพระคริสต์ที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์เป็นไปตามรูปแบบนี้ ตัวอย่างเช่น
เราอ่านในกิจการ 8:38 ว่า “ทั้งฟีลิปและซันที่ก็ลงไปอยู่ในน้ำ และเขา [ฟีลิป] ให้บัพติศมาแก่เขา”
ไม่มีตัวอย่างในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการบัพติศมาด้วยน้ำในรูปแบบอื่นใด

สัญลักษณ์ของการบัพติศมา เช่น การฝังศพของตัวตนเก่า จำเป็นต้องมีพิธีที่เป็นภาพการฝังศพที่แท้จริง บัพติศมาโดยการจุ่มลงในน้ำเท่านั้นที่ตอบสนองความต้องการเชิงสัญลักษณ์นี้ ดังนั้น ตามแบบอย่างของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา เราจึงควรจุ่มลงในน้ำอย่างเต็มที่เช่นกันเมื่อเรารับบัพติศมา โดยสัญลักษณ์คือการฝังตัวตนเก่ากับพระองค์ในหลุมฝังศพที่มีน้ำขัง

พระเกียรติคุณและการให้อภัยของพระเจ้า

เนื่องจากพระเจ้าทรงให้อภัยบาปของเราเมื่อรับบัพติศมา เราจำเป็นต้องเข้าใจว่าการให้อภัยนั้นยิ่งใหญ่เพียงใด อยากรู้ก็ตาม ในเวลาเดียวกัน เราต้องเข้าใจว่าการให้อภัยมีภาระหน้าที่ตามมาด้วย เราต้องเข้าใจด้วยว่าครูสอนศาสนาบางคนก็อ้างว่าเป็นตัวแทนของพระคริสต์ มักจะเข้าใจผิดและใช้ความเมตตาและการให้อภัยของพระเจ้าในทางที่ผิด

ในพระคัมภีร์ การให้อภัยของเจ้าข้ามักจะเกี่ยวข้องโดยตรงกับคำว่า พระเกียรติคุณ ซึ่งหมายถึงความโปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับจากพระเจ้า พระเกียรติคุณยังเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับคำว่าของขวัญ โดยปกติหมายถึงของประทานหรือความโปรดปรานที่ไม่ได้รับ เช่น ของประทานแห่งการให้อภัยและชีวิตนิรันดร์จากพระเจ้า จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องเข้าใจความหมายและจุดประสงค์ที่แท้จริงของพระเกียรติคุณและการให้อภัยของพระเจ้า แนวคิดเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดในพระคัมภีร์ ทั้งสองอย่างมีความสำคัญต่อความรอดของเรา

อยากรู้ก็ตาม พระเกียรติคุณของพระเจ้ามักถูกนำเสนออย่างผิดๆ โดยครูสอนศาสนาหลายคน

พระเกียรติคุณของพระเจ้าถูกเข้าใจผิดและใช้ในทางที่ผิดอย่างไร?

“เพราะชายบางคนซึ่งเขียนคำกล่าวโทษไว้เมื่อนานมาแล้วได้แอบเข้ามาในหมู่พวกเจ้า พวกเขาเป็นคนไม่มีพระเจ้า ผู้ที่เปลี่ยนพระคุณของพระเจ้าให้เป็นใบอนุญาตสำหรับการทำผิดศีลธรรม .” (ยูด้า 4).

แม้แต่ในสมัยของอัครสาวกของพระคริสต์ “อัครสาวกเท็จ” ที่ซาอูลลาด (2 โครินธ์ 11:13) ก็เริ่มตีความพระคัมภีร์และคำสอนของพระเยซูผิดไป พวกเขาบิดเบือนความจริงเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า—โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานเขียนของเปาโล (2 เปโตร 3:15-16)—เป็นการอนุญาตให้เพิกเฉยต่ออภิวินิจฉัยของพระเจ้า การบิดเบือนพระวจนะโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ซึ่งยังคงดำเนินต่อไปในแวดวงศาสนาจำนวนมาก เท่ากับเป็นการอนุญาตให้ทำบาป

ครูเหล่านี้เสนออะไรแทนกฎของพระเจ้า?

“เพราะพวกเขาปากเปล่า พูดจาโอ้อวด และตั้งจุดตัดหาตามธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นบาป ด้วยการล่อลวงผู้คนที่เพิ่งหลีกหนีจากผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างผิดพลาด พวกเขาสัญญาว่าจะให้อิสระภาพ ในขณะที่พวกเขาเองเป็นทาสของความชั่วช้า เพราะมนุษย์เป็นทาสของสิ่งที่บงการเขา” (2 เปโตร 2:18-19)

เสรีภาพจอมปลอม—อิสระจากกฎและอำนาจของพระเจ้า—
เป็นเป้าหมายที่แท้จริงของผู้สอนเท็จมาโดยตลอด เปโตรบรรยายถึงครูผู้สอนที่มีแนวคิดบิดเบี้ยวเกี่ยวกับ “เสรีภาพ” ว่า “ผู้ที่ทำตามความปรารถนาอันเลื่อมทรมของธรรมชาติที่เป็นบาปและดูหมิ่นผู้มีอำนาจ” (ข้อ 10)

พวกเขาบิดเบือนความจริงว่าพระคุณของพระเจ้าเป็นความเป็นอิสระจากกฎของพระองค์ ซึ่งเป็นกฎที่นิยามความบาป พวกเขาสนับสนุนเสรีภาพประเภทหนึ่ง—การปลดปล่อยจากข้อผูกมัดใด ๆ ในการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า—ซึ่งไม่มีที่ไหนสอนในพระคัมภีร์ไบเบิล พวกเขาถูกปกครองโดยธรรมชาติของมนุษย์ จิตใจฝ่ายเนื้อหนังที่เปาโลอธิบายว่า “ไม่อยู่ภายใต้กฎของพระเจ้า และไม่สามารถเป็นได้” (โรม 8:7)

อย่างไรก็ตาม
พวกเขาประสบความสำเร็จในการโน้มน้าวให้มีส่วนสำคัญของการนับถือศาสนาคริสต์ว่าพระคุณของพระเจ้าสนับสนุนแนวคิดผิดๆ ของพวกเขา เราต้องระวังอย่าให้ตัวเองถูกรอบงำโดยคำสอนใดๆ ที่เปลี่ยนพระคุณเป็นใบอนุญาตให้ทำบาป

เปโตรอธิบายถึงผู้ที่ยอมรับเสรีภาพที่หลอกลวงได้อย่างไร?
“เพราะว่าหากหลังจากพวกเขารอดพ้นจากมลทินของโลกโดยผ่านความรู้เรื่องพระเยซูคริสต์ต้องค้ำพระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว พวกเขากลับมาพัวพันกับพวกเขาอีกครั้งและถูกเอาชนะ ตอนจบสำหรับพวกเขานั้นเลวร้ายยิ่งกว่าจุดเริ่มต้น เพราะจะเป็นการดีกว่าสำหรับพวกเขาที่จะไม่รู้จักทางแห่งความชอบธรรม ดีกว่าการได้รู้ทางนั้น แล้วหันกลับจากพระบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ที่ทรงประทานแก่พวกเขา แต่สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นกับพวกเขาตามสุภาษิตที่แท้จริงที่ว่า ‘สุนัขกลับไปหาสิ่งที่มีมันตำรอกออกมา’ และ ‘แม่สุกรตัวหนึ่งอาบน้ำแล้วไปหมกตัวอยู่ในโคลนตม’” (2 เปโตร 2:20-22)

จริง ๆ แล้ว คัมภีร์ไบเบิลสอนเรื่องเสรีภาพแบบไหน?
“แต่บัดนี้เมื่อท่านพ้นจากบาปและกลายเป็นทาสของพระเจ้าแล้ว ท่านมีผลไปสู่ความบริสุทธิ์และชีวิตนิรันดร์ในบัดนี้เลย” (โรม 6:22)

“จงพูดและทำอย่างคนเหล่านั้นที่จะถูกตัดสินโดยกฎแห่งเสรีภาพ” (ยากอบ 2:12)

“แต่ผู้ที่พินิจดูกฎแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์และปฏิบัติตามกฎนั้นต่อไป และไม่เป็นผู้ฟังที่หลงลืม แต่เป็นผู้ปฏิบัติตาม ผู้นั้นจะได้รับพรในสิ่งที่เขาทำ” (ยากอบ 1:25)

ปัจจุบัน คำสอนที่ว่าศรัทธาคือทั้งหมดที่เราต้องการเพื่อการให้อภัยและความรอดเป็นที่นิยม แต่ตามพระคัมภีร์ เรา "เป็นอิสระจากบาป" เพื่อที่เราจะได้เป็น "ทาสของพระเจ้า" เราต้องเป็น "ผู้ลงมือทำ" ดังนั้น เรามาตรวจสอบสิ่งที่พระคัมภีร์สอนจริงๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อ การงาน และการเชื่อฟังพระเจ้า

พระคัมภีร์เปิดเผยว่าความเชื่อต้องมาพร้อมกับการประพฤติหรือไม่?

“ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ประพฤติก็ตายแล้ว” (ยากอบ 2:17)

ยากอบอธิบายต่อไปว่าเหตุใดความเชื่อที่ปราศจากการกระทำ (การกระทำที่พิสูจน์ว่าเราเชื่อพระเจ้าอย่างแท้จริง) จึง “ตาย”—ไร้ประโยชน์อย่างยิ่ง “แต่เจ้าอยากรู้ไหม เจ้าคนโง่เขลา ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤตินั้นตายแล้วหรือ?

อับราฮัมบิดาของเราเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำมิใช่หรือเมื่อเขาถวายอิสอัคบุตรชายของเขาบนแท่นบูชา? คุณเห็นไหมว่าศรัทธากำลังทำงานร่วมกับการกระทำของเขา และโดยการกระทำ ศรัทธาจึงสมบูรณ์ และเป็นจริงตามพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “อับราฮัมเชื่อพระเจ้าและถือว่าเขาเป็นคนชอบธรรม” และเขาได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนของพระเจ้า คุณเห็นแล้วว่ามันุขย์เป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำ มิใช่โดยความเชื่อเท่านั้น . . . เพราะร่างกายที่ปราศจากวิญญาณก็ตายฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติก็ตายฉันนั้น” (ยากอบ 2:20-26)

ประเด็นของยากอบคือการกระทำของเราแสดงให้เห็นว่าศรัทธาของเราเป็นของแท้หรือไม่ อับราฮัมพิสูจน์ว่าศรัทธาของเขาเป็นจริงโดยสิ่งที่เขาทำ
ยากอบอธิบายว่าเราต้องทำตามแบบอย่างของอับราฮัม

เปาโลสรุปการอภิปรายเกี่ยวกับความสำคัญของความเชื่อโดยเน้นว่า “ถ้าอย่างนั้นเราทำให้ธรรมบัญญัติเป็นโมฆะโดยความเชื่อหรือไม่แน่นอน! ตรงกันข้าม เราตั้งพระราชบัญญัติขึ้น” (โรม 3:31)

ทั้งศรัทธาและกฎของพระเจ้าเป็นองค์ประกอบสำคัญของการกลับใจ—
และกระบวนการเปลี่ยนใจเลื่อมใส

ทำไมเราต้องคืนดีกับพระเจ้า?

ความบาปส่งผลต่อความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าอย่างไร?

“ดูเถิด พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์มิได้สั้นลงซึ่งจะช่วยหรือด้อยไม่ได้ หรือพระกรรม(หุ)หนักจนไม่ได้ยิน แต่ความชั่วช้าของเจ้าได้แยกเจ้าออกจากพระเจ้าของเจ้า และบาปของเจ้าได้ซ่อนพระพักตร์จากเจ้า เพื่อพระองค์จะไม่ทรงได้ยิน” (อิสยาห์ 59:1-2)

อะไรคือทางออกของการเหินห่างจากพระเจ้า?

“จงแสวงหาพระยาห์เวห์ในขณะที่จะพบพระองค์ได้ จงร้องทูลพระองค์ในขณะที่พระองค์อยู่ใกล้ ขอให้คนอธรรมละทิ้งทางของเขา และคนอธรรมละทิ้งความคิดของเขา ให้เขากลับมาหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงเมตตาเขา และต่อพระเจ้าของเรา เพราะพระองค์จะทรงอภัยอย่างเหลือล้น” (อิสยาห์ 55:6-7)

เราจะคืนดีกับพระเจ้าได้อย่างไร?

“ยิ่งกว่านั้น เมื่อได้รับการชำระให้ชอบธรรมโดยพระโลหิตของพระองค์แล้ว เราจะรอดจากพระพิโรธโดยพระองค์ เพราะว่าถ้าเมื่อเราเป็นศัตรู เราคืนดีกับพระเจ้าโดยการตายของพระบุตรของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อคืนดีกันแล้ว เราจะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์ และไม่เพียงเท่านั้น เรายังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งบัดนี้เราได้รับการคืนดีโดยพระองค์แล้ว” (โรม 5:9-11; เทียบ 2 โครินธ์ 5:18-20)

พระเจ้าคาดหวังให้เราพยายามไม่มีที่ติหลังจากที่เราคืนดีกับพระองค์หรือไม่?

“และคุณซึ่งครั้งหนึ่งเคยแปลกแยกและเป็นศัตรูในใจของคุณด้วยการกระทำที่ชั่วร้าย แต่บัดนี้ พระองค์ได้คืนดีกับร่างกายเนื้อหนังของพระองค์โดยความตาย เพื่อนำเสนอคุณให้บริสุทธิ์ ไร้ที่ติ และอยู่เหนือการตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์ ถ้าท่านยังคงอยู่ในความเชื่อ ตั้งมั่นและแน่วแน่ และไม่หวั่นไหวไปจากความหวังแห่งข่าวประเสริฐที่ท่านได้ยิน .” (โคโลสี 1:21-23)

ผู้ที่คืนดีกับพระเจ้าโดยความเชื่อในการเสียสละของพระคริสต์ต้องดำเนินชีวิต “ในความเชื่อ” ต่อไป— นั่นคือสอดคล้องกับความเชื่อพื้นฐานที่สอนจากพระวจนะทั้งหมดของพระเจ้า (มัทธิว 4:4)

บาปใดที่พระโลหิตของพระคริสต์ปกคลุม?

“เวลานี้พวกเขา [ผู้เชื่อ] ได้รับการชำระให้ชอบธรรมโดยพระคุณของพระองค์ในฐานะของประทาน โดยผ่านการไถ่ในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระเจ้าทรงยกให้เป็นเครื่องบูชาไถ่โทษด้วยพระโลหิตของพระองค์ ซึ่งมีผลโดยความเชื่อ พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ เพราะด้วยความอดทนอดกลั้นของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสละบาปที่ได้กระทำไปก่อนหน้านี้แล้ว” (โรม 3:24-25)

เมื่อเรารับบัพติศมา พระเจ้าจะทรงยกโทษบาปในอดีตของเรา—“บาปที่ทำไปก่อนหน้านี้”—
ซึ่งเราได้กลับใจและหยุดทำ แต่พระองค์และความเมตตาของพระองค์ไม่เคยอนุญาตให้เราทำบาปต่อไป
สังเกตว่าเปาโลเริ่มอธิบายเรื่องบัพติศมาอย่างไร: “เราจะว่าอย่างไรดี?
เราจะทำบาปต่อไปเพื่อพระองค์จะบริบูรณ์ไหม? ไม่นั่นเอง!
พวกเราที่ตายต่อบาปจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร

ในนั้น?” (โรม 6:1-2)

พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อชดใช้บาปของเราและนำเราไปสู่การกลับใจใหม่
พระองค์ไม่เคยตั้งใจให้เราเข้าใจผิดว่าพระองค์และการให้อภัยเป็นการอนุญาตให้เพิกเฉยต่อคำสอนหลักที่พระ
เจ้าทรงเปิดเผยผ่านพระคัมภีร์ก่อนที่พระองค์จะประสูติด้วยซ้ำ
แต่พระองค์ทรงสอนดังที่เราได้อ่านไปแล้วว่า “มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้
แต่ด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า” (ลูกา 4:4)

ทำไมเราต้องการพระองค์ของพระเจ้า?

“เพราะโดยพระองค์ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยความเชื่อ และมีใช้ด้วยตัวของท่านเอง
เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่การประพฤติ เกรงว่าใครจะโอ้อวดได้
เพราะเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ประกอบการดี
ซึ่งพระเจ้าทรงเตรียมไว้ล่วงหน้าให้เราดำเนินตามนั้น” (เอเฟซัส 2:8-10)

ไม่มีสิ่งใดที่เราจะทำทำให้เราได้รับการให้อภัยและความรอด ทั้งคู่เป็นของขวัญจากพระเจ้า
“เพราะพระเจ้าทรงรักโลกมากถึงขนาดประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์
เพื่อทุกคนที่วางใจในบุตรจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์
เพราะพระเจ้าไม่ได้ส่งบุตรเข้ามาในโลกเพื่อกล่าวโทษโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยบุตร
ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่ถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกตัดสินลงโทษแล้ว
เพราะเขาไม่เชื่อในพระนามของพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า” (ยอห์น 3:16-18)

ความเชื่อในพระองค์ของพระเจ้าผ่านการเสียดสของพระคริสต์จำเป็นสำหรับการให้อภัยหรือไม่?

“... คุณเคยเป็น .. ถูกฝังไว้กับพระองค์ในการบัพติศมา
ซึ่งคุณก็ถูกทำให้เป็นขึ้นพร้อมกับพระองค์ด้วยความเชื่อในการทำงานของพระเจ้าผู้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจ
ากตาย เมื่อท่านตายเพราะการล่วงละเมิดและการไม่เข้าสู่หน้าต่างของเนื้อหนัง
พระองค์ทรงทำให้มีชีวิตร่วมกับพระองค์ โดยทรงอภัยการล่วงละเมิดทั้งหมดแก่ท่าน” (โคโลสี 2:11-13)

“เหตุฉะนั้นเราจึงอธิษฐานเผื่อท่านเสมอว่าขอให้พระเจ้าของเราถือว่าท่านคู่ควรกับการทรงเรียกนี้ และทรงทำให้พระสิริของพระเจ้าและงานแห่งความเชื่อสำเร็จด้วยฤทธานุภาพ เพื่อพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเราจะได้รับเกียรติในตัวท่าน และคุณอยู่ในพระองค์ตามพระคุณของพระเจ้าของเราและองค์พระเยซูคริสต์” (2 เซสโลนิกา 1:11-12)

ความเชื่อของเราในการให้อภัยของพระเจ้าควรส่งผลกระทบต่อมโนธรรมของเราหรือไม่?

“เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย มีความกล้าที่จะเข้าสู่ที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู โดยทางใหม่และเป็นชีวิตซึ่งพระองค์ทรงอุทิศไว้เพื่อเราผ่านทางมัน คือเนื้อหนังของพระองค์ และมีมหาบุรุษสถิตย์ในพระนิเวศของพระเจ้าให้เราเข้าไปใกล้ด้วยใจจริงด้วยความเชื่อมั่นเต็มเปี่ยม โดยให้อภัยของเราได้รับการประพรมจากมโนธรรมชั่ว และชำระร่างกายของเราด้วยน้ำบริสุทธิ์” (ฮีบรู 10:19-22)

เมื่อ "คนแก่" ของเราถูกฝังผ่านการบัพติศมา พระเจ้าต้องการให้เราละทิ้งความรู้สึกผิดทั้งหมดเกี่ยวกับบาปในอดีต พระองค์ต้องการให้เราเข้าไปใกล้อนาคตด้วยความมั่นใจว่าบาปของเราได้รับการอภัยจากพระองค์แล้ว เราจะต้องเริ่มต้นชีวิตใหม่โดยไม่กังวลกับอดีต

เปาโลอธิบายทัศนคติของมโนธรรมที่ชัดเจนซึ่งพระเจ้าทรงประสงค์ให้เรา “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่นับว่าข้าพเจ้าถูกจับกุมแล้ว แต่สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าทำคือลี้ภัยเหล่านั้นที่อยู่ข้างหลังและเอื้อมมือไปหาสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ามุ่งหน้าสู่เป้าหมายเพื่อรับรางวัลตามการทรงเรียกของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ เพราะฉะนั้น เราทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว จงมีใจอย่างนี้ .” (ฟิลิปปี 3:13-15)

ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของเรามีความสำคัญหรือไม่?

เราควรพยายามรักษาความรู้สึกผิดชอบชั่วดีหลังจากรับบัพติศมาหรือไม่?

“ตอนนี้จุดประสงค์ของบัญญัติคือความรักจากใจบริสุทธิ์ จากมโนธรรมที่ดี และจากความเชื่อที่จริงใจ” (1 ทิโมธี 1:5)

“เพราะฉะนั้นท่านจึงต้องอยู่ใต้บังคับ [ของผู้มีอำนาจปกครอง] ไม่เพียงเพราะความโกรธ แต่เพราะเห็นแก่มโนธรรมด้วย” (โรม 13:5)

“เพราะสิ่งนี้น่าชมเชย ถ้าคนๆ

หนึ่งทนทุกข์เพราะความรู้สึกผิดชอบชั่วดีต่อพระเจ้าเพราะความรู้สึกผิดชอบชั่วดี” (1 เปโตร 2:19)

พระเจ้าจะยกโทษให้เราหรือไม่ถ้าเราทำบาปหลังจากบัพติศมา?

“ลูกเล็กๆ ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านเพื่อท่านจะไม่ทำบาป แต่ถ้าใครทำบาป เรามีผู้ทูลวิงวอนต่อพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงธรรม และพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเรา ไม่ใช่เพื่อเราคนเดียวแต่เพื่อบาปของโลกทั้งใบด้วย” (1 ยอห์น 2:1-2 เทียบ 1 ยอห์น 1:7-9)

“ถ้าเราสารภาพบาป พระองค์จะทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะยกโทษบาปของเรา และจะชำระเราให้พ้นจากความอธรรมทั้งหมด” (1 ยอห์น 1:9)

เราควรพากเพียรพยายามไม่ทำบาป โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่เราได้รับบัพติศมา แต่เรายังไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบ ดังที่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้ายังไม่บรรลุเป้าหมายนั้น” (ฟิลิปปี 3:13 ฉบับศตวรรษใหม่) ดังนั้น เมื่อเรากลับใจอย่างแท้จริงจากบาปที่กระทำหลังจากบัพติศมา พระเจ้าทรงให้อภัยเราเช่นเดียวกับที่ทรงให้อภัยในเวลาบัพติศมา

กุญแจสำคัญอยู่ที่ทัศนคติที่กลับใจจากใจของเรา หลังจากตีความสมาชิกของคริสตจักรโครีนธ์เรื่องทัศนคติที่ไม่ดีบางอย่าง (1 โครินธ์ 3:1-4) เปาโลชมเชยพวกเขาที่กลับใจ “แม้ว่าฉันทำให้คุณเสียใจด้วยจดหมายของฉัน ฉันก็ไม่เสียใจ แม้ว่าฉันจะเสียใจ เพราะข้าพเจ้าทราบดีว่าจดหมายฉบับเดียวกันนั้นทำให้ท่านเสียใจ แต่เพียงชั่วครู่เท่านั้น ตอนนี้ฉันดีใจ ไม่ใช่ว่าคุณเสียใจ แต่เสียใจที่ทำให้คุณกลับใจ เพราะท่านได้รับความเสียพระทัยตามวิถีทางของพระเจ้า เพื่อท่านจะได้รับความเสียหายจากพวกเราโดยเปล่าประโยชน์

“เพราะความเสียใจตามพระประสงค์ทำให้เกิดการกลับใจซึ่งนำไปสู่ความรอด ไม่ต้องเสียใจ แต่ความเศร้าโศกของโลกก่อให้เกิดความตาย เพราะดูสิ่งนี้เองที่ท่านเศร้าโศกตามวิธีของพระเจ้า: ความขยันหมั่นเพียรนั้นเกิดแก่ท่าน ความสะอิดสะเอียนอะไร ความขุ่นเคืองใจ ความกลัวอะไร ความปรารถนาอย่างแรงกล้า ความกระตือรือร้นอะไร ท่านได้ประจักษ์แจ้งในทุกสิ่งในเรื่องนี้” (2 โครินธ์ 7:8-11)

ความเมตตาและการให้อภัยของพระเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใด?

“มาเถิด ให้เราสู้ความกัน’ พระเจ้าตรัสว่า ‘ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้ม ก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดง ก็จะแดงอย่างขนแกะ” (อิสยาห์ 1:18)

“เพราะพระองค์เป็นคนดีและพร้อมที่จะให้อภัย และมีพระเมตตาอย่างล้นเหลือต่อทุกคนที่ร้องทูลพระองค์” (สดุดี 86:5)

กษัตริย์เดวิดอธิษฐานว่า: “อย่าจดจำบาปในวัยเยาว์และการล่วงละเมิดของข้าพเจ้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์เพราะเห็นแก่ความดีของพระองค์” (สดุดี 25:7) ในบทสดุดีอื่นๆ

เขาสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความกรุณาและพระเมตตาที่ทรงสำแดงแก่พระองค์ จากคำพูดของเดวิด
เราก็สามารถเรียนรู้ที่จะซาบซึ้งในความรัก ความเมตตา และการให้อภัยอันล้นเหลือของพระเจ้า

เดวิดเขียนว่า: “จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระยาห์เวห์
และอย่าลืมประโยชน์ทั้งหมดของพระองค์ ผู้ทรงอภัยความชั่วช้าทั้งหมดของท่าน . .
ผู้ทรงไถ่ชีวิตของท่านจากการถูกทำลาย ผู้ซึ่งสวมมงกุฎท่านด้วยความเมตตากรุณา” (สดุดี 103:2-4)

“พระยาห์เวห์ทรงพระกรุณาและพระคุณ ทรงกริ้วข้า และอดมด้วยพระเมตตา . .
พระองค์ไม่ได้ทรงจัดการกับเราตามความบาปของเรา หรือลงโทษเราตามความชั่วช้าของเรา
เพราะฟ้าสวรรค์อยู่สูงเหนือแผ่นดินฉันใด
ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์ก็ยิ่งใหญ่ฉันนั้น
ทิศตะวันออกอยู่ห่างจากทิศตะวันตกเท่าใด พระองค์ก็ทรงขจัดการละเมิดของเราไปจากเราเท่านั้น” (ข้อ 8-
12)

เดวิดกล่าวต่อไปว่า “บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระเจ้าทรงสงสารผู้ที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น
เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา เขาจำได้ว่าเราเป็นผงธุลี . .
แต่พระเมตตาของพระยาห์เวห์มีต่อผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล . . [และ]
รักษาพันธสัญญาของพระองค์ และต่อผู้ที่ระลึกถึงพระบัญญัติของพระองค์ที่จะปฏิบัติตาม” (ข้อ 13-18)

ความเมตตาของพระเจ้ายิ่งใหญ่ เราควรจะพูดว่า “โอ้ จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์
เพราะพระองค์ทรงแสนดี! เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์” (สดุดี 118:1-2)

แบบอย่างแห่งศรัทธาอันน่าตื่นตะลึง

เราพบตัวอย่างที่สร้างแรงบันดาลใจเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงช่วยเหลือผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ใน
ยามคับขันในหนังสือของดาเนียล

กษัตริย์แห่งบาบิโลนสั่งให้เชลยชาวยิวสามคนเป็นเชลยให้กราบไหว้รูปเคารพหรือถูกฆ่าตาย

สถานการณ์ของพวกเขาจะไม่เลวร้ายไปกว่านี้อีกแล้ว

แต่ความมุ่งมั่นของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้านั้นไม่เปลี่ยนแปลง

พวกเขาเชื่อว่าพระองค์สัญญาว่าจะช่วยพวกเขา พวกเขาวางใจพระองค์

สังเกตการตอบสนองของพวกเขาที่มีต่อกษัตริย์: “ซัดรัก เมซาค และเอเบดเนโกกราบทูลกษัตริย์ว่า

‘ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์ เราไม่จำเป็นต้องตอบท่านในเรื่องนี้ หากเป็นเช่นนั้น

พระเจ้าของเราที่เราปรนนิบัติจะสามารถช่วยให้พ้นจากเตาไฟที่ลุกโชนอยู่ได้

และพระองค์จะทรงช่วยให้พ้นจากพระหัตถ์ของพระองค์ โอ กษัตริย์ แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่กษัตริย์

ขอให้ทรงทราบว่าเราไม่ปรนนิบัติพระของพระองค์

และเราจะไม่นับการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้” (ดาเนียล 3:16-18)

กษัตริย์ทรงชูงูและโยนพวกเขาเข้าไปในกองไฟ แต่พระเจ้าไว้ชีวิตพวกเขาอย่างอัศจรรย์
จากนั้นด้วยความประหลาดใจ กษัตริย์จึงเรียกพวกเขาให้เดินออกมาจากเตาที่ไฟลุกอยู่ (ข้อ 26)

“และเสนาบดี ผู้บริหาร ผู้ว่าราชการ และที่ปรึกษาของกษัตริย์ก็ประชุมกัน

และพวกเขาเห็นคนเหล่านี้ที่ร่างกายไม่มีไฟ

ผมบนศีรษะของพวกเขาก็ไม่ร่วงและเสื้อผ้าของพวกเขาก็ไม่ได้รับผลกระทบ และกลิ่นไฟก็ไม่โชกโชน

เนบูคัดเนสซาร์ตรัสว่า 'สาธุการแด่พระเจ้าของชัตรีค เมซาค และเอเบดเนโก

ผู้ทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาและมอบผู้รับใช้ของพระองค์ที่ไว้วางใจในพระองค์

และพวกเขาได้ฝ่าฝืนพระวามะของกษัตริย์และยอมจำนนต่อพระกายเพื่อจะไม่

อย่าปรนนิบัติบูชาพระอื่นใดนอกจากพระเจ้าของพวกเขาเอง” (ข้อ 27-28)

ตัวอย่างนี้และตัวอย่างอื่นๆ

ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับความรักและความสัตย์ซื่อของพระเจ้าได้รับการเก็บรักษาไว้ในพระคัมภีร์เพื่อให้เรามีค

วามกล้าหาญและศรัทธาที่จะเชื่อว่าพระองค์สามารถช่วยเราในสถานการณ์ที่ยากลำบากที่อาจเกิดขึ้นในชีวิต

ของเรา ชายหนุ่มเหล่านี้ไม่รู้ว่าพระเจ้าจะเข้าแทรกแซงเพื่อไว้ชีวิตพวกเขาหรือไม่ อย่างไรก็ตาม

พวกเขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะซื่อสัตย์ต่อพระองค์โดยไม่คำนึงถึงผลที่ตามมา

แบบอย่างการเชื่อฟังอย่างซื่อสัตย์ที่โดดเด่นของพวกเขายังคงเป็นแรงบันดาลใจสำหรับเราในปัจจุบัน

ถ้าเราให้พระเจ้ามาก่อน พระองค์สัญญาว่าจะไม่ทอดทิ้งเรา

ไม่ว่าพระองค์จะทรงเลือกแทรกแซงเพื่อเราเมื่อเราต้องการให้พระองค์ทำหรือไม่ก็ตาม” ..

พระองค์ตรัสเองว่า ‘เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย’ ดังนั้นเราจึงอาจกล่าวอย่างกล้าหาญว่า

‘พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือของข้าพเจ้า ฉันจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรฉันได้’” (ฮีบรู 13:5-6)

ศรัทธา ทางเลือก และความมุ่งมั่น

สิ่งใดที่เราควรให้ความสำคัญสูงสุดเมื่อเราล้าใจและรับบัพติศมา?

“แต่จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน .” (มัทธิว 6:33)

“เจ้าอย่ามีพระเจ้าอื่นใดต่อหน้าเรา” (อพยพ 20:3)

“ไม่มีใครรับใช้เจ้านายสองคนได้ เพราะเขาจะเกลียดคนหนึ่งและรักอีกคนหนึ่ง

หรือไม่ก็จะรักดีต่อคนหนึ่งและดูหมิ่นอีกคนหนึ่ง คุณจะรับใช้พระเจ้าและทรัพย์สมบัติไม่ได้” (มัทธิว 6:24)

พระเจ้าต้องการให้เราเชื่อฟังพระองค์และแสวงหาความชอบธรรมและอาณาจักรของพระองค์ก่อนสิ่งอื่นใดในชีวิตนี้ อย่างไรก็ตาม

คำมั่นสัญญาของเราที่จะรับใช้พระองค์อย่างสุดใจอาจทำให้เรามีทางเลือกที่ยากลำบาก เปาโลอธิบายว่า: "...ทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตอย่างพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง" (2 ทิโมธี 3:12) ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องประเมินล่วงหน้าว่าคำมั่นสัญญาของเราที่มีต่อพระเจ้านั้นแข็งแกร่งเพียงใด เราจะได้เตรียมพร้อมที่จะทำการเลือกที่พระองค์ต้องการให้เราทำ

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะช่วยผู้ที่วางใจพระองค์เมื่อพวกเขาเผชิญกับการเลือกที่ยากลำบากหรือไม่?

"ไม่มีการทดสอบใดเกิดขึ้นกับคุณซึ่งไม่ใช่เรื่องปกติสำหรับทุกคน พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ และพระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้คุณถูกทดสอบเกินกำลังของคุณ แต่ด้วยการทดสอบ พระองค์จะทรงจัดเตรียมทางออกไว้ด้วย เพื่อที่คุณจะสามารถอดทนได้" (1 โครินธ์ 10:13)

พระเจ้าบอกเราว่า "คนชอบธรรมมีความทุกข์มากมาย แต่พระยาห์เวห์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด" (สดุดี 34:19) สำหรับตัวอย่างที่ยอดเยียมของการที่พระเจ้าทรงช่วยผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ให้พ้นจากวิกฤต อย่านั่งอ่าน "ตัวอย่างแห่งศรัทธาที่กระตุ้นเตือน" หน้า 13

ทางเลือกของเราสำคัญแค่ไหน?

ในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านและเมล็ดพืช

พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่าผู้คนเลือกต่างกันเมื่อได้ยินพระวจนะของพระเจ้าอธิบายให้พวกเขาฟัง ในอุปมานี้ ผู้เข้าร่วมแต่ละคนจะได้ยินพระวจนะของพระเจ้า แต่แต่ละคนตอบสนองต่อสิ่งที่เขาได้ยินต่างกัน คุณสามารถอ่านอุปมาได้ในบทที่ 13 ของมัทธิว พระเยซูอ่านคำเปรียบเทียบนั้น แล้วบอกความหมายนั้น

ประการแรก พระองค์ทรงอธิบายถึงการตอบสนองของผู้ที่พระเจ้ายังไม่ได้ทรงเรียก "เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าและไม่เข้าใจ คนชั้วก็มาฉวยเอาสิ่งที่หว่านลงในใจของเขาไป คนนี้แหละที่รับเมล็ดพืชไว้ตามทาง" (มัทธิว 13:19) เขาไม่เคยได้รับภาพ

ต่อไป พระเยซูทรงอธิบายคำตอบที่แตกต่างกันสามประการจากผู้ที่เกี่ยวข้องว่าสารของพระองค์—ผู้ที่พระเจ้าทรงเรียก พระเจ้าได้เปิดความคิดของพวกเขา ทั้งสามเข้าใจความหมายของข่าวสารของพระเยซู แต่แต่ละคนตอบสนองต่างกัน—และด้วยเหตุผลที่ต่างกัน

“แต่ผู้ที่ได้รับเมล็ดซึ่งตกบนพื้นที่มีหินมาก คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะนั้นและรับทันทีด้วยความยินดี ถึงกระนั้นเขาก็ไม่มีรากอยู่ในตัว แต่ทนอยู่ได้ระยะหนึ่ง

เพราะเมื่อเกิดความยากลำบากหรือการข่มเหงเพราะพระวจนะนั้น เขาก็สะดุดทันที” (ข้อ 20-21)

คำตอบแรกของเขาคือการยอมรับด้วยความยินดี แต่ความกระตือรือร้นของเขาดับลงอย่างรวดเร็ว ทำไมเขาตอบสนองต่อแรงกดดันจากผู้อื่น เขาสนใจเกี่ยวกับการทำให้ผู้คนพอใจมากกว่าที่พระเจ้าพอพระทัย เขากลัวที่จะเข่าเรือ การปฏิบัติตามธรรมเนียมและความคาดหวังของครอบครัว เพื่อน และสังคมมีความสำคัญต่อเขามากกว่าการรับใช้พระเจ้า เขา

เหี่ยวเฉาภายใต้ความกดดันและปฏิเสธการเรียกของพระเจ้าในที่สุด

“บัดนี้ผู้ที่ได้รับเมล็ดในพงพามคือผู้ที่ได้ยินพระวจนะ และความกังวลของโลกนี้ และความหลอกลวงของทรัพย์สมบัติรัดพระวจนะนั้นไว้ และเขาจะไร้ผล” (ข้อ 22) เจ้าตัวนี้กั้นบัง เขาไม่กังวลเกี่ยวกับความคิดเห็นของคนรอบข้าง แต่เขามีปัญหา:

เขาปฏิเสธที่จะให้พระเจ้ามาเป็นอันดับแรกในชีวิตของเขา เขาพุ่งชนไปเรื่องอื่น

การตอบสนองความต้องการส่วนตัวและรักษาสถานะของเขาเกินความสนใจ เวลา และพลังงานของเขา

เขายุ่งเกินไปในการให้บริการตัวเอง เขาไม่มีเวลาเหลือสำหรับพระเจ้า ดังนั้น ด้วยการละเลยง่าย ๆ

เขาจึงปฏิเสธการเรียกของพระเจ้าด้วย

“แต่ผู้ที่ได้รับเมล็ดพืชในที่ดินดีคือผู้ที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจ ผู้นั้นย่อมเกิดผลและเกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” (ข้อ 23) บุคคลนี้ไม่เพียงแต่เข้าใจพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น

แต่ยังจริงจังกับพระวจนะด้วย เขานำไปปฏิบัติ เขาเปลี่ยนชีวิตของเขา! จากตัวอย่างทั้งหมดในอุปมานี้

มีเพียงบุคคลนี้เท่านั้นที่ได้รับเลือกให้รอด เขาให้พระเจ้าเป็นอันดับแรกในชีวิตของเขา

เขาให้คำมั่นสัตย์กับพระเจ้าและรักษาไว้ เราจะทำตามแบบอย่างของเขาหรือไม่?

พระเจ้าทรงตอบสนองอย่างไรต่อผู้ที่ปฏิเสธที่จะไว้วางใจพระองค์?

“เพราะพวกเขาเกลียดความรู้และไม่เลือกที่จะยำเกรงพระยาห์เวห์

พวกเขาไม่มีคำแนะนำของฉันและดูหมิ่นทุกคำตักหนิของฉัน

ดังนั้นพวกเขาจะได้กินผลแห่งวิถีทางของพวกเขาเอง และอิมหันต์สำราญด้วยความคิดเพื่อฝันของตนเอง . .

แต่ผู้ใดฟังเราจะอยู่อย่างปลอดภัยและจะปลอดภัยไม่ต้องกลัวสิ่งชั่วร้าย” (สุภาษิต 1:29-33)

ความมุ่งมั่นของเราต่อพระเจ้าเป็นสิ่งที่จำเป็น (มาระโก 8:34-38) พระองค์บอกเราว่า

“แต่เราจะมองดูคนนี้ คือคนที่ถ่อมใจและสำนึกผิดในจิตใจ และสิ้นสะท้านเพราะคำของเรา” (อิสยาห์ 66:2)

การตอบสนองของพระองค์ต่อเราส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับว่าเราวางใจพระองค์หรือไม่
ศรัทธาของเราในพระองค์มั่นคงหรือไม่ (อย่าลืมอ่าน “การเลือกของเราสำคัญแค่ไหน” หน้า 14)

ทำไมเราต้องการพระวิญญูณบริสุทธิ

เราเองมีความสามารถในการทำตามคำมั่นสัญญาที่มีต่อพระเจ้าหรือไม่?

“เพราะว่าคุณได้รับความรอดโดยพระคุณโดยความเชื่อ และไม่ใช้ตัวคุณเอง
แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า .”(เอเฟซัส 2:8)

“... พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า

‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ได้ยาก เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า
ตัวอูฐจะรอดรูเข็มยังง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า’

เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจเป็นอันมากพูดกันว่า “ใครหนอ จะรอดได้หรือ”

แต่พระเยซูทอดพระเนตรพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า ‘สำหรับมนุษย์เป็นไปได้

แต่ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า” (มัทธิว 19:23-26)

เมื่อรับบัพติศมา เรามอบชีวิตของเราแก่พระเจ้า แต่ภายในตัวเราคนเดียว

เราไม่มีอำนาจหรือศรัทธาที่จะรักษาคำมั่นสัญญานั้นเท่าที่ควร

เราต้องการพลังแห่งสวรรค์อย่างมากเพื่อช่วยเราในการเรียกที่ยอดเยี่ยมของพระผู้เป็นเจ้าให้เกิดสัมฤทธิ์ผล
ความแข็งแกร่งนั้นมาเป็นของขวัญจากพระเจ้า

เราได้รับพลังจากพระเจ้าอย่างไร?

“แต่ท่านจะได้รับพลังเมื่อพระวิญญูณบริสุทธิเสด็จมาบนท่าน .”(กิจการ 1:8)

ดังที่เปาโลอธิบายว่า “... ”

พระเจ้าเป็นผู้ทรงทำงานในคุณทั้งตามความประสงค์และการกระทำตามความพอพระทัยของพระองค์”

(ฟิลิปปี 2:13) เขาเขียนด้วยความมั่นใจอย่างยิ่งว่า

“ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:13)

การได้รับพระวิญญูณของพระเจ้า เช่น การบัพติศมา เป็นส่วนสำคัญของการกลับใจใหม่หรือไม่?

“แล้วเปโตรกล่าวกับพวกเขาว่า

‘จงกลับใจใหม่และให้ทุกคนรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์เพื่อการยกบาป

และคุณจะได้รับของประทานแห่งพระวิญญูณบริสุทธิ . . .”(กิจการ 2:38)

“แต่พระเยซูคริสต์ตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณ
ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ ชีวิตมนุษย์มาจากพ่อแม่ที่เป็นมนุษย์
แต่ชีวิตฝ่ายวิญญาณมาจากพระวิญญาณ’ (ยอห์น 3:5-6 ฉบับศตวรรษใหม่)

พระเจ้าประทานพระวิญญาณอย่างไรและเมื่อใด?

“เมื่อพวกอัครสาวกที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่าชาวสะมาเรียได้รับพระวอนของพระเจ้าแล้ว
พวกเขาจึงส่งเปโตรและยอห์นไปหาพวกเขา ซึ่งเมื่อพวกเขาลงมาแล้ว
ได้อธิษฐานเพื่อพวกเขาว่าจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ . . . แล้วพวกเขาก็วางมือบนเขา
และพวกเขาก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 8:14-17)

ตัวอย่างเช่น

พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าโดยปกติแล้วพระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่รับบัพติศมา
เมื่อผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระคริสต์อธิษฐานเพื่อพวกเขาขณะที่พวกเขากำลังวางมือบนพวกเขา (กิจการ
8:14-17; 19:5-6) . ในอีปรัส 6:1-2 "การวางมือ" อยู่ในรายการ "หลักการพื้นฐานของพระคริสต์"
ซึ่งประกอบกันเป็นหลักคำสอนพื้นฐานของศาสนจักร—แสดงว่าเป็นขั้นตอนที่เรายังคงควรปฏิบัติ

เราควรรับบัพติศมาเมื่อใด?

เปาโลรับบัพติศมาหลังจากที่พระเจ้าทรงเรียกเขาเร็วเพียงใด?

“และตอนนี้ทำไมคุณถึงรอ? จงลุกขึ้นรับบัพติศมา ชำระบาปเสีย ร้องออกพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า”
(กิจการ 22:16)

หลังจากที่พระคริสต์ทรงปรากฏต่อเปาโลบนถนนสู่เมืองดามัสกัส
พระองค์ทรงส่งชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียไปหาเขาซึ่งกล่าวถ้อยคำข้างต้นเพื่อเปาโลจะได้มองเห็นได้อีกครั้ง
รับบัพติศมา และเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 9:17-18) เปาโลรับบัพติศมาทันที

บางครั้งผู้คนชะลอการรับบัพติศมาเพราะพวกเขาคิดว่าพวกเขาต้องเป็นคนดีพร้อมก่อน
คนอื่นคิดว่าพวกเขายังเรียนรู้ไม่มากพอ แต่เหตุผลดังกล่าวไม่ถูกต้อง
พระคัมภีร์บันทึกตัวอย่างมากมายของคนที่

เมื่อพวกเขาได้ยินความจริงของพระเจ้าอธิบาย เห็นความจำเป็นที่จะต้องรับบัพติศมาทันที (กิจการ
2:41; 8:12, 26-38; 16:30-33; 18:8)

การรับบัพติศมาและรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นการเริ่มต้นชีวิตใหม่ในพระคริสต์
เราควรขอรับบัพติศมาโดยเร็วที่สุดหลังจากกลับใจ
เมื่อเราเข้าใจว่าวิถีชีวิตเดิมของเราจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงและเราต้องการเปลี่ยนแปลงอย่างจริงจัง

เราต้องได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าเพื่อก้าวไปข้างหน้า

เราได้รับความช่วยเหลือนั้นโดยรับบัพติศมาและรับพระวิญญูณของพระองค์

เราควรปรึกษาใครเพื่อรับบัพติศมา?

“แล้วพวกเขาจะเรียกหาพระองค์ที่พวกเขาไม่เชื่อได้อย่างไร?

แล้วพวกเขาจะเชื่อในพระองค์ได้อย่างไรโดยที่พวกเขาไม่เคยได้ยิน?

แล้วพวกเขาจะได้ยินได้อย่างไรถ้าไม่มีนักเทศน์? แล้วพวกเขาจะเทศนาได้อย่างไรหากไม่ได้ถูกส่งไป” (โรม 10:14-15)

เนื่องจากการบัพติศมาเป็นหนึ่งในการกระทำที่สำคัญที่สุดที่เราสามารถทำได้ในชีวิตนี้

เราควรแน่ใจว่าได้ปรึกษากับผู้รับใช้ที่พระเจ้า "ส่งมา" อย่างแท้จริง

ซึ่งเป็นผู้รับใช้ที่สอนและปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์และรักษาพระบัญญัติทั้งหมดของพระเจ้าและเข้าใจอย่างถูกต้อง คำสอนของพระคัมภีร์

อะไรต่อไป?

บทเรียนนี้อยู่นอกเหนือขอบเขตที่จะครอบคลุมทุกสิ่งที่คุณต้องทำเพื่อเราผ่านทางพระวิญญูณของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ในบทเรียนถัดไป

เราจะตรวจสอบว่าพระเจ้าทรงทำงานอย่างไรโดยผ่านพระวิญญูณบริสุทธิ์ในผู้ที่กลับใจและรับบัพติศมาเพื่อเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยของพวกเขาให้สะท้อนถึงลักษณะอันบริสุทธิ์และชอบธรรมของพระองค์

เราจะสำรวจรายละเอียดว่าพระเจ้าดำเนินกระบวนการกลับใจใหม่อย่างไรหลังจากบัพติศมา

สร้างธรรมชาติอันสูงส่งของพระองค์ในผู้รับใช้ของพระองค์

ในระหว่างนี้ เราขอแนะนำให้คุณจัดสรรเวลาเพื่อศึกษาพระกิตติคุณของลูกาอย่างละเอียดถี่ถ้วน

เรื่องราวข่าวดีของพระเยซูคริสต์นั้นเป็นพิเศษในคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับการกลับใจและการเปลี่ยนใจ
ล้อมีโต เราขอแนะนำให้คุณเริ่มต้นแต่ละช่วงการศึกษาด้วยการสวดอ้อนวอน

ขอพระเจ้าประทานความเข้าใจแก่คุณ ขอให้พระองค์ทรงช่วยคุณในการนำสิ่งที่คุณอ่านไปใช้ใน ชีวิตของคุณ
หลังจากที่คุณศึกษาลูกาเสร็จแล้ว เราขอแนะนำให้คุณทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ในบทเรียนนี้

หากคุณต้องการคำปรึกษาส่วนตัว

คุณสามารถติดต่อสำนักงานของเราใกล้บ้านคุณเพื่อขอข้อมูลเกี่ยวกับวิธีติดต่อกับผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งกำลังรับใช้ในพื้นที่ของคุณ

รัฐมนตรีทุกคนที่เราแนะนำให้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าและได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีในเรื่องความเข้าใจในพระคัมภีร์ พวกเขาอาศัยอยู่ในหลายพื้นที่ทั่วโลก

คุณสามารถขอคำปรึกษาและคำแนะนำได้ฟรีโดยไม่มีข้อผูกมัดใดๆ จากคุณ

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องที่คุณสนใจในบทเรียนนี้ โปรดขอหนังสือเล่มเล็กต่อไปนี้:

- โศกชะตาของคุณคืออะไร?
- ถนนสู่ชีวิตนิรันดร์
- บัญญัติสิบประการ
- คุณสามารถมีศรัทธาที่มีชีวิตได้
- คริสตจักรที่พระเจ้าสร้างขึ้น
- การเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณ: กระบวนการของการกลับใจใหม่

สำหรับหนังสือแจกฟรี โปรดติดต่อสำนักงานของเราในประเทศของคุณ (หรือประเทศใกล้บ้านคุณ) ตามรายการด้านล่าง หรือเข้าไปที่เว็บไซต์ของเราที่ www.gnmagazine.org

จุดที่ต้องไตร่ตรอง

คำถามเหล่านี้มีไว้เพื่อช่วยในการศึกษา เพื่อกระตุ้นความคิดเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวคิดที่กล่าวถึงในบทเรียนนี้ และเพื่อช่วยให้คุณนำไปใช้ในระดับส่วนตัว เราขอแนะนำให้คุณใช้เวลาเขียนคำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้และเปรียบเทียบกับพระคัมภีร์ที่นำมา โปรดอย่าลังเลที่จะเขียนความคิดเห็นหรือคำแนะนำใดๆ ถึงเรา รวมถึงคำถามเกี่ยวกับหลักสูตรหรือบทเรียนนี้

- พระคัมภีร์นิยามความบาปอย่างไร และแพร่หลายมากเพียงใด? (1 โยฮัน 3:4; เฉลยธรรมบัญญัติ 10:4; มัทธิว 22:37-40; โรม 3:10-12, 20, 23)
- บาปบางอย่างปรากฏชัดในขณะที่บาปอื่นๆ ซ่อนอยู่ในตัวเราหรือไม่? (กาลาเทีย 5:19-21; มาระโก 7:20-23; 1 ทิโมธี 5:24)
- อะไรในตัวเรานำเราไปสู่บาป? เราต้องทำอะไรเพื่อรับมือและเอาชนะการหลอกตัวเอง? (โรม 8:6-8; เยเรมีย์ 17:9; สุภาษิต 14:12; 1 ยอห์น 1:8-10)
- อิทธิพลอะไรจากภายนอกตัวเราที่สามารถล่อลวงให้เราทำบาปได้? (กิจการ 5:3; มาระโก 4:15, 18-19; มัทธิว 13:20-21; เอเฟซัส 2:1-3)
- ความช่วยเหลือของพระเจ้าจำเป็นต่อการกลับใจจากบาปและหันกลับมาหาพระเจ้าหรือไม่? (ยอห์น 6:44; ฮีบรู 4:15-16; โรม 2:4)
- ทุกคนต้องกลับใจหรือไม่? (2 เปโตร 3:9; กิจการ 17:30; ลูกา 13:1-3)

• การกลับใจคืออะไร และผลของการกลับใจคืออะไร (สดุดี 51:1-3, 6-10; ลูคา 18:13; 3:7-9; ยากอบ 1:23-25)

• ทำไมบัญญัติมาจึงสำคัญ? มันหมายถึงอะไรและความรับผิดชอบใดที่มาพร้อมกับมัน? (มาระโก 16:16; โรม 6:4, 11-13, 17-18)

• หากปราศจากพระเมตตาและพระคุณอันใหญ่หลวงของพระเจ้า มีวิธีใดบ้างที่จะทำให้ถูกต้องกับพระองค์? (อิสยาห์ 59:1 2; โรม 5:9-10; เอเฟซัส 2:8-10)

• พระวิญญูณของพระเจ้าช่วยให้เราทำตามคำมั่นสัญญาที่มีต่อพระเจ้าได้หรือไม่? (มัทธิว 19:25-26; กิจการ 1:8; 2:38; ฟิลิปปี 2:13)